

ЗАКРАЈИ
А ВАСИСТА
И ШКОЛНИ
ОБРАЗ

KARIS

1.

2018/19

REDAKCIA

**Karis – the school magazine,
časopis Bilingválneho gymnázia
Milana Hodžu v Sučanoch**

Ročník ôsmy, číslo prvé (septem-
ber/október), náklad 250 kusov

Šéfredaktorka:

Lucia Magáthová

Zodpovedný pedagóg:

Mgr. Marián Steiner

Zástupca šéfredaktora junior:

Tomáš Košárek

Zástupca šéfredaktora senior:

Monika Sereková

Grafika:

Martin Bažlekov

Korektúra:

Radovan Hégli, Simona Kovalová,
Rebeka Démuthová, Lucia
Horváthová

Prispievatelia v tomto čísle:

Jakub Abrahám, Veronika
Bajnoková, Romana Čanigová,
Tomáš Gábriš, Nina Hečková,
Mgr. Karol Horníček, Viktor
Chladnuch, Gabriela Chlebcová,
Hâma Ismail, Veronika Karasová,
Tomáš Košárek, Ema Kšenzu-
lâková, Kamila Kvasnicová, Lea
Luptáková, Lucia Magáthová,
Richard Ján Mojš, Daša
Novyzedlâková, Katarína
Pirháčová, Patrícia Rovná, Monika
Sereková, Terézia Sľyšková, Jana
Uhrinová.

Tlač: P+M Turany

**Vychádza s podporou: Študijný
fond n.o., Sučany Alumní, ŽŠR**

OBSAH

Na slovíčko s riaditeľom	4
Hlavný rozhovor	5
Verzus	7
Glosa	11
Absolventi	12
Predstavenie klubov	15
Denník triedneho učiteľa	17
Ešte som nebol v KARISE	19
Playlist môjho života	21
10 naj	23
Prázdniny	26
Politika	34
Financie	36
Móda	38
Psychology	40
Veda	41
Bakelita	43
Žiacka školská rada	45
Orol sučiansky	46
Reviews	52

str. 26

EDITORIÁL

Som pesimista, takže vždy očakávam len to najhoršie. To ale teraz neplatí, lebo začiatok roka vždy predstavuje nový elán, nové možnosti – dovoľím si voľne citovať Macka Pú – „aj keď je jedenie medu zábavná aktivita, ten moment pred tým, ako začnete jesť, je ešte lepší než jedenie samotné, no neviem ako sa to volá“. Vyčkávať na nový rozvrh, zoznam skupín a tried. Prešla som si tým všetkým posledný krát a predstava obnoveného denného režimu (ale nie toho komunistického), má lákala. Predsa len, 65 dní by zmenilo každého.

Som melancholik, čo pre mňa spravilo zo 65 dní 2 roky prázdnin, s Julesom Verneom ako prílohou. Nie žeby som celý čas vyplakávala do vankúša, to nie. Naučila som sa pustiť trúbu, ugrilovať hermelín a prečítala som aj niekoľko kníh. Jurský park som si síce nepozrela, ale za to High School Musical som stihla aj dvakrát.

Som egoista, no na mojich spolužiakov a ich príbehy z prázdnin som sa tešila. Každý z nich zažil niečo jedinečné, niekedy priam šokujúce. Cestovali do krajín, o ktorých sa Julesovi Verneovi ani nespievalo, za jedno leto dokázali veci, ktoré majú ľudia na to-do liste po celý

život a aj napriek neskutočne horúcemu počasiu (globálne otepľovanie už zasiahlo aj Topoľčany, miestni obyvatelia varujú, že je tu strašne teplo) si dokázali tento čas užiť.

Som ako otvorená kniha a teraz ma už poznáte. Dôvodom, prečo som sa napriek všetkému tešila na september je, že spoznám aj ja vás prostredníctvom Karisu. Mojim cieľom pre tento školský rok je sem zahrnúť čo najviac ľudí, aby sa náš časopis skutočne stal priestorom pre všetkých študentov GBASu, na ktorých istotne je čo spoznávať. Spolu s ostatnými členmi redakcie sme sa vám snažili čo najlepšie spríjemniť tieto prvé mesiace povinností a testov a dúfame, že aspoň časť prázdnin (tú príjemnú, nie 40 stupňov o polnoci a komáre) vám znova vrátime.

Lucia Magáthová

ZBOHOM KINOSEDAČKÁM

Niekedy začiatok roka sprevádzajú aj zmeny vo výzore našej školy. Tentokrát to boli nové žiarivo červené sedačky, ktoré sme si mohli všimnúť na chodbách našej školy. Miest na sedenie sa vytvorilo viac, no táto zmena stále vyvolala vlnu emócií, či melanchóliu za stratou starých sedačiek, ktoré boli priam ikonické na našej škole. To, čo vedenie spravilo a ako výmena nábytku prebehla, sme sa opýtali pána riaditeľa:

„Na začiatku septembra študenti zaznamenali zmeny na chodbách našej školy, kde pribudli nové sedačky. Čo viedlo k tejto zmene, podľa čoho bolo nové zariadenie vyberané a aké ďalšie zmeny sa chystajú na našej škole neskôr tento školský rok (2018/2019)?“

Dôvodom obstarania nových sedačiek na chodbách školy bol nevyhovujúci stav tých pôvodných „kinosedačiek“. Pred zhruba 20 rokmi sa rušila kinosála v obci Sučany a tak niekoľko funkčných sedačiek sme previezli do našej školy, keďže naše chodby zívajú prázdnotou. Ale všetko, čo sa používa, sa časom opotrebuje, tak aj „kinosedačky“ už boli v stave, že sa mnohé nedali opraviť, ani udržiavať v prijateľnom hygienickom stave. Preto sme ich legálne zlikvidovali. A čo sa týka výberu, ten som urobil ja spolu s pani hospodárkou v čase letných prázdnin. Pôvodne sedačky mali byť v školskej farbe – bordové. Dodávateľ však dodal červené a tie sme si nechali. Na bordové by sme museli čakať ďalšie týždne. No a kritéria, ktoré rozhodovali pri výbere,

boli jednoduché: dobre udržiavateľné, pohodlné (preto čalúnené), mobilné (dvoj-, troj- a štvorsedačky), dobrá cena, dostupnosť na domácom trhu a dodanie v krátkej lehote od objednania.

Okrem sedačiek sa vytvorilo aj 10 relaxačno – študijných miest na 2. a 3. poschodí (stoličky, lavice, podsvietené police) a kompletne sa zariadili novým nábytkom kabinety geografie a matematiky. Vybavili sme taktiež novými PC jednu IT učebňu. Všetky náklady sa uhradili z väčšej časti z prostriedkov Študijného fondu, n. o. a prispelo aj Združenie, o. z. Ak sa sedačky na chodbách osvedčia, plánujeme nimi vybaviť aj ďalšie chodby v budove školy ešte v tomto roku. Podľa finančných možností budeme pokračovať v zariaďovaní učební a kabinetov novým nábytkom, počítačmi a tým, čo pomôže k zlepšovaniu podmienok.

Lucia Magáthová

A WARM WELCOME

Two years ago, at the end of the school year, Mrs. Tan (who was originally a teacher from China) decided to leave our school. After that, we lacked a proper amount of native speakers. However, this crisis ended by taking Mr. Oswald Brendanin. Unfortunately, only a few years are taught by him (not including mine), so I've decided to ask about his experience so far.

Most of the students don't know you yet. However, you are not new in this area, since you were living here a few years ago. What were you doing here then and why did you come back ?

Previously, I was a teacher at the Academy of Education. The reason was that my wife comes from Martin, we come here all the time for the holidays, so we decided - I've been working for the British Council for 20 years - we wanted to move back and spend the rest of our lives here.

Can you describe how is the life in Britain different apart from Slovakia ?

You have to remember that I haven't lived in Britain for 25 years...I've been travelling around the world and I've been living in 6 or 7 different countries, so I only go to Britain to visit my family and to go to some music

festivals, but otherwise I don't spend a lot of time there. I watch the media, I watch the TV, read the newspapers, but I can't tell you much about the daily life - I can tell you more about the Slovak life!

In which countries were you living before ... when you were travelling ?

I lived in Slovakia, obviously, but I also lived in Italy twice, I've lived in Portugal, Thailand, Poland, and Ukraine.

So, if you had to compare, which of these countries is the best for living, which one would you recommend ?

They are all very different. Thailand was wonderful. It was a fantastic country and I had a wonderful time there. I've enjoyed my time really in all of those Slavic countries in Ukraine, there, it was an incredible time, because I was there during the revolution and it was

really magnificent to get to know the people and the country. Poland was great. Slovakia – obviously, I love Slovakia. They’ve all got something different so I can’t pick a favorite.

You’ve been working in the area of education for many years. How would you describe the Slovak educational system and is there still some room for improvement ?

I’m sure there is room for improvement in everything, but this is my first job in the Slovak educational system as a whole, because when I was working in the Academy of Education, those were only people who were learning English privately – this is the first school I’ve

worked in. I think it’s a great school, but I don’t know much about this theme. I’m sure you know more than me!

One last question – you are about to open a brand new club on this school – a journalism one. What should students expect from it ?

Basically, we are going to work on stories together and help each other learn how to write new stories and articles. It is certainly not going to be “writing skills course“, because journalism is about researching and interviewing, it’s about editing - it’s all of the different parts of story before putting it into a magazine or a newspaper. We’ll be working on different aspects and that – so yes, we will do a little bit of writing in English, but we’ll be also doing the other parts which actually make people attracted to it – how to get people to read it, how to get your facts right, so it will be all about that. That’s the part of journalism we are going to look at. I recommend everyone to come to it, including the journalist here. **Thank you very much for your time and answering these questions.**

Tomáš Košárek

SCIENCE VERZUS HUMANITIES

Nový školský rok je už v plnom prúde a my sme znova o krok ďalej. Niekedy sa môže zdať, že presedieť deväť hodín v škole je nekonečný príbeh, no na GBASE sa vo štvrtom ročníku ocitnete ani neviete ako. Keď však príde na to finálne rozhodnutie, čo ďalej, často len nemo klopíme zrak. Netreba nám to mať za zlé, veď si je z čoho vyberať. A keďže nám nikto nerozumie tak ako naši vlastní spolužiaci, zoberala som pár z nich na slovíčko o tom, kam sa chytajú ďalej, čo bolo pri ich rozhodnutí dôležité, či naopak, ako sa zmenili ich preferencie počas GBASu. Tak šup-šup do čítania, aby tá už tá vtieravá otázka, či prírodné vedy a či humanitné, nechala v noci konečne spať.

Aký odbor/odvetvie ťa zaujíma? Kam máš namierené po GBASE?

S1: Mňa zlákali vody medicíny, konkrétne chirurgie. Ak teda všetko pôjde podľa plánu raz budem môcť povedať svoju vysnivanú vetu: "Skalpel prosím." Moje prihlášky budú určite mieriť do Prahy na 2. a 3. fakultu Karlovej univerzity, do Brna a Olomouca. A ak nájdem energiu navyše tak možno skúsím aj nejakú biochémiu v zahraničí.

S2: Rád by som sa po škole venoval prírodným vedám - matematike, fyzike a chémii. S touto kombináciou sa dá toho robiť naozaj veľa, teraz smerujem skôr k mechanike, či genetickému inžinierstvu. Samozrejme, ako hádam každý GBAS-ák, by som si rád podal prihlášky do UK ale v hľadáčku

mám aj škandinávске krajiny a v neposlednom rade Česko.

S3: Najviac sa angažujem v medicínskych oblastiach zaoberajúcich sa neurovedou. Dostala som sa k tomu akosi postupne počas základnej školy. Nechcem dávať definitívnu odpoveď, ale moje preferencie sú zahraničné univerzity. Držím sa však hesla, že ak má niekto pre vec vášň a motiváciu, tak sa môže stať odborníkom v akýchkoľvek podmienkach.

H1: Ekonomika a politika. Plánov je teraz viac avšak dúfam, že moje kroky nepovedú ani na jednu stranu Sučian (viď psychiatrická liečebňa alebo väznica).

H2: Najdlhšie vo mne rezonuje sféra divadelného umenia. Všetko sa to začalo už na základnej škole, zápisom do literárno-dramatického odboru v našej ZUŠke. Obdobie po GBASE mi je zatiaľ veľkou neznámou. Chcela by som pracovať s kultúrou a umením či už prakticky alebo teoreticky, samozrejme, aspoň s ako-takým uplatnením.

Keď sa vrátiš do minulosti, nakoľko sa zmenili predstavy o tvojej budúcej kariére v porovnaní s prvým ročníkom na GBASE? Premýšľal/a si niekedy nad štúdiom protichodného odvetvia?

S1: Na základnej škole som hrávala divadlo, chodila na výtvarnú a vyžívala sa v jazykoch. Celkom dobrý základ pre humanitné vedy. A pravdepodobne by to tak aj ostalo, keby sa nestala chémia, na ktorú dnes nedám dopustiť. Dlho som sa snažila nájsť kompromis ako forezná antropológia, ale nakoniec sa k chémii pridala aj biológia a prevážili spolu všetko ostatné.

S2: Moje predstavy študovať matematiku a prírodné vedy boli zakorenené už pred prvým ročníkom GBAS-u. Ešte na ZŠ ma fascinoval dejepis. Avšak niekedy ku koncu som začal mať pochybnosti. Pre mňa je v humanitných vedách veľmi málo logiky. Obdivujem ľudí, ktorí toto dokážu, ale nie je to moja šálka kávy.

S3: Moje predstavy sa výrazne nezmenili, skôr som sa uistila o správnosti svojho výberu. Často som premýšľala o štúdiu literatúry. Som veľký fanúšik fantasy a sci-fi, ale pokúsiť sa zlepšiť reálny svet mi prišlo ako lepšie riešenie. Záluby sa však vzdať neplánujem.

H1: Uvedomila som si, že kariéra s dejepisom asi nepôjde, ak chcem mať aj strechu nad hlavou. Skúšaním rôznych odvetví som prišla na to, čo robiť nechcem a z mojich záujmov mi približne vyšlo, čo by som mohla robiť tak, aby som sa neunudila k smrti. Ale čo sa týka napríklad takej biológie, veľmi rýchlo som zistila, že ňu proste nemám bunky.

H2: Voľakedy bolo mojím vysnívaným povoláním kritik matracov, čiže si dovoľím konštatovať, že u mňa výrazné zmeny profesie nenastali. Nikdy som sa necítila extrémne naklonená k prírodným vedám. Myslím si, že som bola jedna z tých šťastlivcov, ktorí si aspoň s týmto primárnym rozhodnutím nemuseli lámať hlavy.

Ak by sa niekto rozhodol vydať v твоjich šľapajach, čo by si mu poradil/a, ako byť čo najlepší v danom odvetví?

S1: Najdôležitejšie je zväziť motiváciu svojho rozhodnutia. Veľa ľudí sa púšťa do štúdia medicíny kvôli záruke povolania, rodinnej tradícii atď., často zabúdajúc, že lekárstvo je viac poslanie ako práca a vyžaduje obety vo forme voľného času.

S2: Síce najotrepavejšia fráza, ale ak vás to baví, študujte. Nachádzajte si materiály, súťaže, semináre, letné kurzy... Oh, a ešte s tým začnite čo najskôr. Pretože potom sa zrazu nájdete vo štvrtom ročníku s tým, že posledné tri ste nič nerobili a teraz chcete stihnúť všetko.

S3: Treba robiť vedu v takej miere, aby ste v tom nachádzali zdroj potešenia, nie tlaku a stresu, tak si to iba znechutíte.

H1: Asi robiť čo najviac mimoškolských aktivít v tom odvetví, aj keď mu škola dá nejaký základ, veľa skúseností som

nabrala skôr mimo nej ako v nej.

H2: Prebojovať sa do popredia v hocijakej umeleckej sfére nie je jednoduché, no podľa mňa je najlepšou radou, byť sám sebou a nebáť sa vystupovať z davu. Originalita a nový pohľad na vec je to, čo vždy zaujme a očarí.

Na druhej strane, čo myslíš, že je najväčšou nevýhodou daného štúdia?

S1: Ak stretnete štvrtákov, ktorí tvrdia, že tretí ročník bol sen, pravdepodobne majú biológiu, chémiu alebo fyziku. Pokračuje to učením sa na prijímačky, a potom už vlastne nikdy neskončí. Teraz som trochu odradila aj samú seba vlastne. Ďalšia nevýhoda je množstvo učiva. Intuícia a logické myslenie sú zrazu prežitky, keď príde na vzorce aminokyselín.

S2: Určite oddanosť a náročnosť. Oddanosť je buď obrovská alebo žiadna. Čo sa týka náročnosti, prírodné vedy boli naposledy jednoduché, keď boli vymyslené. Preto to štúdium nie je pre každého.

S3: Jednoznačne veľmi vysoká konkurencia, ktorá dokáže zmeniť pohľad s akým

sa osoba pozerá na cieľ skúmania. Každý sa snaží presadiť svoj úspech, svoje výsledky. Vedcom už viac ide o to, aby ich meno malo stránku na Wikipédii než o zaujímavý výsledok.

H1: Počet absolventov verzus počet lukratívnych pracovných miest.

H2: Divadlo má nevýhod neúrekom. Uplatnenie dá takmer každému zabráť. Človek ako tvorca môže tiež veľmi ľahko vyhorieť a ostať bez nápadu, s čím sa súperí ťažko, no dá sa ten boj vyhrať, stačí jeden poriadny impulz fantázie a kríza je zažehnaná.

Stalo sa ti niekedy, že tvoj výber znevažovali, odcudzovali či podceňovali? Ako si reagoval/a?

S1: Výber medicíny celkovo nie, na chirurgiu zaznelo pár komentárov, môj doteraz najobľúbenejší: "Ženy nemôžu byť chirurgičky, pretože sa im omnoho viac trasú ruky."

S2: Niekedy sa mi stalo, že môj výber predmetov sa nestretol s pochopením, avšak skôr s odsudzovaním typu: „To čo budeš za kockáča,“ alebo „No vybral si si to najťažšie, čo si mohol.“ Človek sa voči takýmto pochybnostiam naučí byť imúnny.

S3: Veľakrát som sa stretla s tým, že ľudia poukazovali na fakt, že s neurovedou si veľa nezarábim. To, že

nebudem milionárka ma netrúpi. Skôr mi príde smutné, že mnoho ľudí kladie zhromažďovanie tých kovov a papierikov, ktoré sme nazvali peniaze na vyššiu úroveň, ako svoje záujmy.

H1: Ešte keď bol môj sen študovať dejepis, vtedy áno. Teraz keď poviem, že chcem byť manažérka, ľudia to už nezvažujú.

H2: Mnohí ľudia ohŕňajú nosmi, že sú to vyhodené roky štúdia bez nejakého výsledku. Ja na to reagujem vždy len s úsmevom, pretože im to nemám ako vyvrátiť. Avšak od blízkych som mala vždy plnú podporu.

Zapochybuješ niekedy aj ty nad svojim výberom?

S1: Áno, vždy keď v Panta Rhei vidím 5 zväzkov Anatómie, vtedy naozaj prehodnocujem svoje rozhodnutia.

S2: Niekedy som tieto pochybnosti mal. A pri týchto otázkach ich asi začínam mať znova. Ale tieto pochybnosti máva hádam každý. Nikto vám nepovie, či ste

si vybrali správne. Toto si musíte vyjasniť každý sám so sebou.

S3: Sú chvíle, kedy si nie som úplne istá a predstavujem si iné možnosti, ale veď predsa nikto nepovedal, že sa nemôžem venovať viacerým veciam naraz.

H1: Každý deň minimálne trikrát.

H2: Pochybností a strachu z vlastnej neschopnosti je vždy kopec, no netreba sa zbytočne stresovať vopred, budúcnosť je predsa aj tak ako ruleta...

Ákú radu by si dal/a GBASákom, ktorí sa nevedia rozhodnúť kam ďalej?

S1: Aby sa poradili so psychológom o ich osobných predpokladoch. A samozrejme neobzerať sa len po konvenčných povolaniach, ale dobre poprechádzať

aj iné odbory, ktoré univerzity ponúkajú.

S2: Nájdite kompromis toho, čo vás baví, v čom sa relatívne vyznáte a čo vám ide. A možno nájdete niečo, v čom vám škola nepomôže vôbec, ale ak je to „vaša vec“, tak potom smelo do toho.

S3: Predstavte si svet, ktorý by nebol závislý na peniazoch. Pohlavie ani vek by nehrali rolu, neboli by ste obmedzovaní vzdialenosťou ani časom, v spoločnosti by neexistovali predsudky. Čím by ste boli v tomto svete?

H1: Ľudia, aj s nijakou vysokou školou neostanete na ulici, stačí byť trocha kreatívny a nebáť sa. V živote sa nestratíte!

H2: Rady takéhoto typu sa hľadajú ťažko. No myslím, že ak sa človek rozhoduje medzi výhodnou budúcnosťou a budúcnosťou, ktorá je vytúžená, mal by nasledovať túžbu, pretože s túžbou prirodzene narastajú aj životné ciele a ambície.

THE MAIN CHARACTER IS CALLED SLUMBER SLUMBER

Naps, love of my life, relax of my bones. My vice, my soul.

N-ap-sss: the tip of the tongue taking a trip of three down the palate to finish, at three, on that gorgeous 's'. N. Ap. Sss.

There were Naps, plain Naps, in the morning making me short of five or ten minutes. There were little eating Naps. There were some nappity Naps in school. Even officially proclaimed Naps. But no matter whether my hands fell down on the desk or in the bowl of pasta, in my mind they were always just Naps.

Did they have a precursor? They did, indeed, they did. In point of fact, there might have been no Naps at all I had not hated from early childhood, night sleeps... But it did not happen in prince-dom by the sea.

I don't know where I went wrong in my terrestrial evolution, but I hate sleeping. For me, it is just a stressful, pointless activity that for some reason I am obliged to practice. I think my biggest problem to start with is that I am simply not good at it. But to present that justly to you we shall have a look at my Night Routine autumn/winter 2018.

My night usually starts with me realizing I am so desperately tired I might as well die, that is the moment when I decide to go to the bed early, which I never manage to do. When I do finally lie down, I am not sleepy anymore, I am bored. I am surrounded by darkness and I am bored. I look at the

ceiling, which I can only assume is the ceiling. I can't see it, its dark, and I am bored. I look at my desk, which might be my desk or a serial killer performing a very poor push-up, and I am bored and a bit scared. I close my eyes, dark=bored, so I open my eyes. Well, I can't sleep obviously, so what now? I would read a book, but I told you I am tired, I can't. And I can't get on my phone either because that would make everything 100% worse. So I just lie there. In the dark. Eyes open. And I am bored.

I was perplexed with this struggle for years when I discovered Naps. The beautiful gift from God himself, they have stepped into my life in their radiant refreshing glory and gave me a shoulder to rest on. And I do so on every occasion. I can fall asleep during 5-minute ride from Sučany to Košúty, in the middle of a doctor's appointment, when I am eating, while I am having a conversation, while I am cleaning, when I am showering, the list goes on. There is just something magical about Naps, I am not exactly sure what, but maybe it is the unexpected element they possess. Nobody knows when they are going to come or how long they will last. It's splendid.

Oh, and I know what you are thinking now, "If you didn't nap you would be able to sleep normally during the night." Well, possibly. But I guess I will never find out.

Lea Luptáková

ROZHOVOR S ABSOLVENTOM

- VILIAM HOFERICA

Možno Vás niektorých zaujíma, čo sa deje s našimi absolventmi, kde študujú a ako sa im na danej škole páči. Preto sme sa rozhodli pravidelne Vás zahrňať týmito informáciami a práve v tomto vydaní sa dozviete viac o Viliamovi Hofericovi, ktorý absolvoval v školskom roku 2016/2017. Ak ste v tomto období už boli na GBASe, určite viete, kto Viliam je, keďže to bol jeden z tých neprehliadnutejších ľudí, najmä kvôli jeho stálemu zapájaniu sa do aktivít a diania v škole. Nižšie v rozhovore nájdete viac o jeho štúdiu a názoroch na univerzitu.

1. Na akej univerzite študuješ?

Študujem veterinárnu medicínu na University of Surrey v Anglicku.

2. Aké boli tvoje prvé dni a dojmy, keď si nastúpil na univerzitu? Čo bolo pre teba najťažšie?

Bol to zároveň nový začiatok, a aj pokračovanie v dlhom cykle študovania. Tak ako každá škola, či už základná alebo vysoká, má vždy inakší dojem na študenta. GBAS môže pre niekoho vyzerať ako veľká komunita ľudí, ktorí sú roztrúsení priam pomaly po celom svete hneď ako doštudujú a tak isto to je aj na univerzite. Je to ďalší, i keď väčší zhlúčik rovnakých nadšencov, ktorí sa tu buď ocitli náhodou alebo po tomto mieste vždy snili. Tak či tak to všetko dokopy vytvára mozaiku pocitov, zážitkov a skúseností, ktorá je pre každého inakšia. Pre mňa osobne to všetko išlo celkom plynule, bez väčších vypätých situácií. Čo bolo pre

mňa najviac náročné? Ťažko povedať. Keď poviem, že zvyknúť si a nájsť sa, možno znie ako príliš všeobecná odpoveď, no aj tak je pravdivá. Či už sa sťahujete na intrák na vysokú školu len tu za more do Británie alebo na letnú brigádu na druhú stranu zemegule, vždy sa môžete ocitnúť v rovnakej situácii, že to okolie je rozdielne. Iné jedlo, iné zvyky, iní ľudia, a vtedy je na čase spoznávať a prijať nové veci. Niekedy to ide ľahko a niekedy ťažšie. Každopádne to nie je na škodu.

3. Ako vnímaš štúdium a vysokoškolský život teraz, s odstupom času? Berieš to ako dobré rozhodnutie, že si sa rozhodol ísť na univerzitu do zahraničia?

Je to vyše roka, čo som odišiel z tej malebnej obce Sučany, no odvtedy sa môj názor moc nezmenil. Neľutujem, že som sa rozhodol ísť študovať na vysokú školu hneď po strednej škole, pretože som vedel, že je to pre mňa správna cesta. To ale však neznamená, že to hneď musí byť tá správna voľba pre každého. Nieкто si dá gap year alebo odklad a začne sa venovať niečomu inému alebo brigádovať. Nieкто iný zase nejde na vysokú školu, lebo nevidí v tom zmysel pre seba. Všetky možnosti sú rovnako dobré, pokiaľ človek si je istý sám sebou, že tá dana voľba je to, čo chce. I keď to môže znieť až moc ideálne, aj tak stále treba spoznávať a objavovať, nie len vôkol seba, ale aj seba. Nech ma nikto nechápe zle, ale áno, beriem to ako správne rozhodnutie, ktoré vôbec neľutujem, pretože vysoké školstvo na Slovensku by mi nedokázalo dať tak veľa ve-

domosti a hlavne praktických skúsenosti ako systém v zahraničí. Viem, že som len jeden konkrétny príklad a taktiež to nemusí platiť pri všetkých odboroch, ale podľa mňa sa stále máme čo učiť ako krajina, aby sme mohli správne učiť na našich vysokých školách.

4. Čo všetko si musel urobiť aby ťa prijali na daný odbor? Musel si splniť aj nejaké špeciálne požiadavky?

Príjmací proces na veterinu je vždy jedna veľká súťaž plná stresu. Úspešnosť prijatia na hociktorú z iba 8 veterinárnych škôl v UK nepresahuje ani 5% a, momentálne, šanca vybojovať si miesto na škole je nižšia ako na Oxbridge alebo humanitnú medicínu. Celý proces je dosť odlišný od bežnej prihlášky cez UCAS. Uzavierka je už 15. októbra – rovnako ako pre medicínu, zubarinu a prihlášky na Oxbridge. Vtedy sa odovzdávajú základne veci ako pre každý odbor – motivačný list a odporúčenie, s tým že okrem klasických podmienok ako je maturitná skúška som musel mať aj portfólio mojej dobrovoľnej praxe. To sa prikladalo osobitne k prihláške a pozostávalo z minimálne 12 týždňov praxe so zvieratami (farma, zoo, útulok, stajne) a z toho minimálne 4 týždne u veterinára. Po tomto úvodnom kole, kde sa vyradia prví záujemci, prichádza prvá skúška, ktorú má každá veterinárna škola inakšiu. Ja osobne som dostal napísať do 36 hodín súbor sedem motivačných a odborných esejí na témy, ktoré som vopred nevedel. Na inej škole som mal zase psychologický dotazník a telefonický rozhovor. Následne tí, čo spravili tieto skúšky sa posunú do druhého kola užšieho výberu aplikantov, ktorí su pozvaní na osobný pohovor. To je zároveň aj posledné kolo vyradovania. Novodobý systém je pohovor so 7

až 10 stanoviskami, na ktorých je vždy jedna osoba, zodpovedná za hodnotenie a kladenie otázok. Na danú otázku, úlohu alebo scénar máte 5 až 7 minút, kdežto každé stanovisko má úplne inakšiu úlohu. Na prvom to môže byť psychologický scénar, ako napríklad pohotovú zmyšľanie v stresovej situácii alebo argumentácia na úkor etických a morálnych štandardov. Na ďalšom stanovisku zase preverenie komunikačných schopností. Keby som to mal všetko zhrnúť, tak tým, čím som si prešiel bolo ako skúška ohňom, kde si univerzita dokáže preklepnúť človeka z úplne každej stránky a uistiť sa, že je naozaj ten správny. Osobne sa aj cítim, že som mal určite šťastie sa dostať na prvýkrát na školu, v akú som dúfal keďže zahraničných študentov nás je menej v ročníkoch ako prstov na jednej ruke.

5. Máš aj praktickú časť, kde pracuješ so zvieratami, počas vyučovania?

Štúdium je taktiež odlišné od bežného vysokoškolačka. Štúdium veteriny je ako plnohodnotné zamestnanie, už len týždenný rozvrh má aj 40 hodín, z ktorých polovica sú prednášky a tá druhá polovica praktická. Celý päťročný systém je postavený na prepájaní teoretických vedomostí priamo s praktickými zručnosťami.

mi. Množstvo času trávim „v teréne“ na farmách, stajniach a v klinickom prostredí, aby sme už hneď od prvého dňa nadobúdali potrebné skúsenosti okolo živých zvierat, počnúc psami, mačkami, ovcami, koňami, kravami, alpakami a tak ďalej. Rovnako to je aj na pitevni a v laboratóriach, kde sme vedení priateľským prostredím a akademickým zborom vyskúšať si všetko vlastnoručne. Hlavnou misiou pre univerzitu, ako aj nám sami povedali, je pripraviť nás na tú ťažšiu časť – život veterinára po vysokej škole a aby sme neboli stratení v tom, čo robíme. Odhladnúc od akademického roka, popritom máme aj povinnú prax, ktorá zahŕňa 12 týždňov neklinickej práce a 26 týždňov klinickej práce. Na nudenie sa nemám veľa času počas roka, no nebanujem ani to, že v škole trávim od východu slnka až po západ. Aj škola vie byť naplňajúca zábava, hlavne keď vstávate ráno o 3, aby ste podojili stádo kráv a popritom odrodili niekoľko teliat v tme, daždi a blate uprostred žiadnej civilizácie.

6. Ako hodnotíš mimoškolský život, podmienky, možnosti v okolí?

Ak mám povedať o celom regióne Surrey, čo je na juhozápade krajiny, tak je to určite jedna z najkrajších oblastí. Mestá sú moderné, presne na obraz 21. storočia a vidiek zamrzol vo viktoriánskej ére, ešte keď tu žil Lewis Carroll. Aj keď univerzita tvorí veľkú časť mesta, stále je tu toho viac než dost aj mimo kampusu. Ak náhodou niekoho omrzí vidiek a malé mestá, tak Londýn je len 30 min. ďaleko.

7. Je niečo, čo sa ti na GBASe páčilo viac alebo ti chýba na škole, na ktorej si teraz?

GBAS je jedinečný (ponechávam na čitateľovi, nech si to sám vyloží, ako tomu rozumie). Možno mi aj niečo osobne chýba, ale nemyslím si, že by to bolo najlepšie, aby som chcel niečo preniesť z gbasáckych rokov, teraz do prítomnosti. Na svete je až príliš veľa rôznych, iných vecí, ktoré nás očakávajú v živote po GBASe, na to aby som si stále v mysli predstavoval, že všetko by malo byť a vyzerať presne ako na GBASe.

8. Máš nejaké rady a tipy pre súčasných žiakov našej školy?

Každý z nás sme iní, a tak je to aj so životom po gbase, niekto ide hneď na vysokú školu lebo chce, niekto brigáduje alebo už ostane aj rovno v zamestnaní niekde v zahraničí a niekto si možno dá „gap year“ a vydá sa na sebaopoznávaci výlet naprieč Áziou. Nech je to ktorákoľvek možnosť a situácia, hlavné je, že je to to, čo chcete robiť. Potom to určite nebude na zmar.

Nina Hečková

CHCEM VYHRAŤ NOBELOVU CENU

Aj vás niekedy zaujímalo pri pohľade na zoznam klubov, ktoré visia na nástenke na prvom poschodí, ako prebiehajú? Tentokrát sme sa nadchli udeľovaním Nobelových cien, ktoré teraz prebieha a vyvrcholí ich odovzdávaním 10.12. My sme to za Vás urobili a to tak, že sto ľudí sme sa opýtali...teda vlastne iba troch, konkrétne PaedDr. Šárky Dobrotovej na Fyzikálny klub, Mgr. Zuzany Ďuratnej na Biológiu a Phillip Merchant, BSc. nám priblížil Chemistry Club.

Biológia

Prečo sa založil krúžok biológie?

Bolo to určite zo strany študentov. Aj ja sama som však cítila potrebu zaviesť tento krúžok, pretože veľa študentov odchádza z hodín bez zodpovedaných otázok, na ktoré by na krúžku mohli dostať uspokojivú odpoveď.

Ako prebiehajú vaše hodiny? Máte konkrétnu osnovu, ktorej sa počas hodín pridriavate alebo iba odpovedáte na nejasnosti, s ktorými prídu študenti na hodinu?

Krúžok je hlavne pre tých, ktorí by si chceli rozšíriť znalosti z vyučovacích hodín. Ak by sa náhodou stalo, že by na krúžok prišiel žiak piateho ročníka a chcel by sa venovať výlučne ma-

turitnej skúške, tak nebude mať prednosť pred svojimi mladšími spolužiakmi, pretože piataci majú dostatok hodín biológie v piatom ročníku. Ale zúčastniť sa môžu. Na druhú stranu, odporučila by som ho skôr žiakom štvrtého ročníka, keďže voliteľný seminár je dvojhodinový a nie vždy sa nájde čas predebatovať otázky od študentov. Žiaci prvého až tretieho ročníka sú, samozrejme, tiež vrelo vítaní.

Taktiež, keď sa bude blížiť termín biologickej olympiády, budeme sa venovať prevažne príprave študentov na jej zvládnutie. Keď potom prebehne školské kolo, spolu s ostatnými si ju znovu na krúžku prejdeme a diskutujeme o správnom riešení.

Chemistry

What was your motivation to start Chemistry Club?

It was an idea of the students. When

they needed a member of staff to be their supervisor, they came to me and I agreed. Basically, they wanted it to be a help during their studies, to do more practical work, because there is not always enough time during normal lessons.

Can the club be also considered to be 'catch-up' lessons?

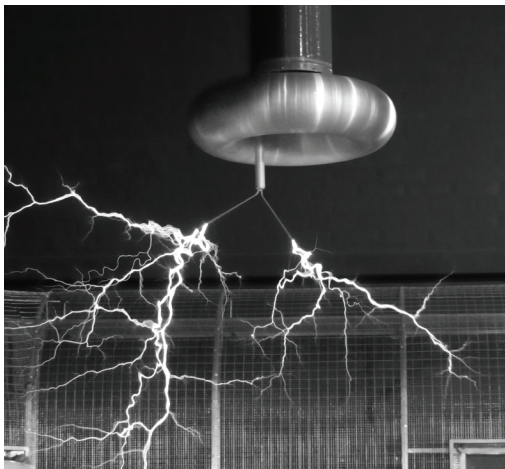
The program of the lessons is organized by the students. They go through certain topics and help those, who have some questions and they study together. If there is a competition coming, the lessons are focusing mainly on that. Then we switch to Slovak language because they are mainly in Slovak.

Do you often use the school laboratory?

To be honest, we haven't yet but we would like to use it in the future. There are so many exciting experiments, especially the explosive ones. However, we are not allowed to practise them in school due to safety reasons.

Who might be interested in your club?

Anyone who wishes to study ahead. Anyone who find Chemistry to be too easy and is bored during regular classes. I guarantee you will not be disappointed.

Fyzika

Čo Vás viedlo k založeniu krúžku? Bolo to pre našich študentov?

Impulz prišiel zo strany študentov. Myslím, že je to najlepšie, čo môže byť.

Áká je náplň tohto krúžku? Nazvali by ste ho aj doučovaním z daného predmetu?

Stretávame sa v stredu a v piatok. V stredu chodia starší žiaci, vtedy prepočítavame a konzultujeme maturitné testy z predchádzajúcich rokov.

Stretnutia v piatok sú určené najmä pre mladších študentov. Venujeme sa príprave na rôzne súťaže, napríklad Náboj, Fyzikálna olympiáda a Cascade. Prípadne pripravujeme súťaže pre základné školy, ale aj spolužiakov.

Ako dlho by trvalo človeku začleniť sa do fyzikálneho tímu, ak nemá takmer žiadne znalosti z fyziky?

Začlenenie do fyzikálneho tímu je rýchle. Naši žiaci sa radi hrajú, sú súdržní a pomáhajú si. A fyzikálne znalosti? Tie sa postupne nabaľujú.

Em a Kšenzuláková

NÁVRAT SPÄŤ, MŔTVI MAFIÁNI, ZMENY V ŠKOLSTVE, ALE KDE SA VLASTNE VZALA TÁ NOSTALGIA?

A je tu zas. Nie, neplánujem sa venovať výbornému filmu nemeckej produkcie s rovnomeným názvom (to si nechám pre svoj filmový krúžok, ktorý sa napriek neprajníkom stále rozrastá). Len hľadám úvod ako nadviazať na svoj denník triedneho učiteľa. Veľmi sa teším, že som opäť dostal priestor vyjadriť svoje myšlienky a pocity a opäť zdôrazňujem, že uvítam vaše komentáre a poznámky. Toto je moje už štvrté pokračovanie a tak si myslím, že si môžem dovoliť venovať sa i téme, ktorá s triedníctvom až tak veľmi nesúvisí. A hoci boli prázdniny bohaté na udalosti a zážitky, vrátim sa v spomienkach ešte ďalej.

Zlaté deväťdesiate(?)

Pri čoraz mladších žiakoch si človek neuvedomí, že starne. Príde mu to na myseľ iba v prípade, keď zistí, že niektorí pád dvojčiek berú ako pravekú históriu odohrávajúc sa dávno pred ich narodením alebo že v čase vysielania prvej série Slovensko hľadá SuperStar mali tak 3-4 roky. Hoci som bol školák (alebo práve vďaka tomu) obe udalosti som intenzívne prežíval a nemôžem uveriť, že ich niekto mohol nezažiť.

Minuloroční prváci si zvykli povzdychnúť, že im nechcem prezradiť konkrétny rok svojho narodenia. Nie je to preto, že by som sa zaň hanbil, alebo sa nasilu snažil zachovať si imidž mladšieho. Skrátka túto informáciu nepovažujem

za takú dôležitú. Navyše keď si zoberiete, že niektorým som odmietol prezradiť i názov svojho najobľúbenejšieho filmu. Čo však priznávam rád je, že som na základnú školu začal chodiť v deväťdesiatych rokoch.

90. roky považujem za vôbec najlepšie obdobie pre narodenie a dospievanie. Viem, že neboli ideálne a že obdobie mnohým neprialo. Mafiáni boli popravení ako na bežiacom páse, výpalníci sa činili v reštauráciách, princezná Diana zomrela len deň po našom návrate z Chorvátska (moja prvá dovolenka pri mori) a pán Mečiar to schytl kyticou od nejakej rozzúrenej panej. Ako vášnivý čitateľ som kauzy vnímal už vtedy, no reagoval som na ne ako decko pri pohľade na niečo, čo sa deje. O fakte, že sme cez letné prázdniny navštívili pizzériu v Galante, kde bol predtým zavraždený jeden vplyvný muž, som sa dokonca pyšne zmienil aj v slohovej práci s podtitulom Môj zážitok z dovolenky.

Ani roky neskôr, viac rozumu či pochmúrny film Únos mi moje spomienky „neupravili“. Deväťdesiate roky boli skrátka tie naj. Rodičia sa postarali, aby moje detstvo bolo krásne a neskazené politickou scénou.

Veľa vecí sa odvtedy zmenilo, no mnohým sa to nestane asi nikdy. Ako to napríklad vyzeralo v školstve? Pamätám si, že v prvej triede som bol zaradený do I.F. Žiakov bolo totiž toľko, že áčka, béčka, céčka a dážka to nepokryli. O rok

nato som už patril do elity áčky, no asi som sa neosvedčil, a tak som „tretiak“ privítal ako déčkar. Kým som skončil deviaty ročník, vyskúšal som si aj céčku. Podotýkam, že to všetko v rámci jednej školy. Presúvali nás ako zemiaky, no ak ma pamäť neklame, nikto sa tým extrémne nezaoberal.

Druhému jazyku sme sa začali venovať až v piatej triede a počítačom až v osmičke. V školskej jedálni nám varili iba jedno jedlo – žiadne alergény, špeciálne diéty, bezlepkové potraviny sa neriešili. Zato mliečna polievka zjedená byť musela. Aspoň do tretej triedy, keď som si postavil hlavu a nenechal sa viac do tej „pochúťky“ nútiť. Asi od siedmeho ročníka som už okolo jedálne ani neprešiel.

Čo sa týka ulievania sa, žiadne nehrozilo. Vyučujúci (v tom čase väčšinou ženského rodu) dozerali na dochádzku a návštevy zubára boli riešené tým školským. Mňa ten môj mal celkom v láske, keďže zuby som si poctivo umýval a vždy som sa prihlásil na preventívnu prehliadku ako prvý. Mne sa na ňom zase páčilo, že jeho dvaja synovia profesionálne hrali hokej (jeden dokonca za slovenskú reprezentáciu a áno, bol aj vo víťaznom tíme na Majstrovstvách sveta v ľadovom hokeji, keď naši dosiahli fenomenálny úspech a priniesli domov zlato) a že jeho

ordináciu zdobili kartičky, puky a dresy jeho potomkov.

Z predmetov ma bavili jazyky - vrátane toho slovenského - a dejepis, no matematiku a fyziku som bral len ako nutné zlo. Telesná bola fajn, no neznášal som, keď sme hrali futbal, čo bolo celkom často (veď sme boli predsa chlapci...).

Zákaz používania mobilov počas vyučovania nehrozil, keďže túto vymoženosť malo v tom čase iba zopár vyvolených. Ani neskôr, keď už boli prenosné telefóny bežné

si nepamätám, že by si spolužiaci ten svoj nechali položený na lavici. Jednému sa raz počas hodiny chémie rozozvučal z tašky budík a svoju Nokiu A50 nevidel celý víkend.

Na budovu školy som sa pozeral z balkóna nášho paneláka a jasné, že som chodil na poslednú chvíľu. Obuv musela byť vhodná – čo znamenalo sandále. Školský bufet sme nemali a jediné automaty na škole boli tie na mlieko (a aj tie boli zavedené až keď som bol ôsmak).

Ako si tak spätne čítam napísané riadky, sám sa čudujem, kde sa vzala toľká nostalgia. Na základnú školu by som sa pravdepodobne už vrátiť nechcel, no aj minulosť ma svoje čaro, ak je dobre podaná... Ospravedlňujem sa, ak som vybočil zo zabehaných koľají, no nevyľučujem, že sa to nestane znovu.

P.S. Pripájam dve fotky, aby ste si utvorili predstavu ako som to vlastne vyzeral. Na prvej fotke mám asi 3 roky a na ľavej strane môžete vidieť našu chladničku, ktorá sa neskôr stala miestom pre nespočetné množstvo nálepiek zo žuvačiek. Na druhej fotke si ako osemročný užívam nočný život pri návšteve Grécka - aj vo večerných hodinách bolo teplo...

Karol Horníčik

PAMÄTI PIATAKA ALEBO 'KEBY BOLO KEBY'

Častokrät sa zamýšľame nad tým, koľko ľudí vo svojom živote poznáme. Vo svojom okolí ich máme stovky, ale o koľkých z nich viete, akí sú naozaj? Pre niektorých je dôležité číslo priateľov či followerov na sociálnych sieťach, no niekedy si neuvedomujeme, že to jediné, čo nám pomôže niekoho skutočne spoznať, je obyčajný rozhovor. A práve toto robíme v rubrike Ešte som nebol v Karise. Snažíme sa nájsť tých pár známych, no i neznámych tvári a pýtame sa. Snažíme sa vám, ostatným GBASáckym blúdnyim dušiam ukázať, že vždy je koho spoznávať. Tentokrät sme spovedali Matúša Kyselicu (Y5), ktorý nám odhalil čo-to zo svojej päťročnej praxe práve tu na GBASe.

Prečo si myslíš, že si ešte nebol v Karise?
Pretože skutočne jediný dôvod, prečo by

som sa kedy objavil v Karise je ten, že Karis hľadá ľudí, ktorí sa v ňom ešte neobjavili.

Čo zaujímavé si sa naučil za tých 5 rokov čo si strávil na GBASe?

Angličtinu spolu s pomerne hlbokým záujmom o ňu (naši učitelia angličtiny sú veľmi obdivuhodní ľudia), nejaké basic social skills a improvizované stanovovanie na Skalke. A ešte mi toto intelektuálne prostredie po prvom ročníku pomohlo znovuobjaviť moju lásku ku klavirom, ktoré sú úžasné.

Keby si mal niečo odkázať svojmu mladšiemu ja, čo by to bolo?

Aby som sa viac snažil prísť na to, čo ma v živote baví a čo mi dáva zmysel, pretože som v piatom ročníku a neviem ani kam mám ísť na školu, ani čo chcem v živote robiť. A ešte aby som nebol až tak mean na ľudí, to je celkom moja slabosť.

Je niečo, čo ľutuješ že si nikdy nespravil?

Že som nechodil poctivo na "mimoškolské akcie" a že som v živote nebol v Kanianke. Toľko premrhaných potenciálnych kamarátstiev a consequence-free sociálneho vyžitia, na ktorom by som sa pre zmenu aj chcel podieľať. Okrem toho som sa jedného času zamýšľal nad tým, že som naozaj mal

skúsiť ten debatný, ale to ma už prešlo, bohu vďaka.

Opíš sa jednou vetou.

Kedysi som bol jedna z najlepších brokolíc na škole, ale potom prišiel Arbet. (plač)

Chcel by si niekedy byť slávny? Ak áno, tak pre čo?

Buď to, alebo by som chcel žiť s vedomím, že to, čo robím, má nejaký zmysel a že som dôležitý. Znie to hlúpo, viem, ale myslím, že podvedome väčšina ľudí funguje na tomto princípe, alebo teda skôr

dúfam ako myslím, že v tom nie som sám.

Si na seba pre za niečo hrdý?

Raz som v skupinovom chate zdieľal mém, ktorý mal osem reactov. Keď sa chcem na seba cítiť hrdý, iba prescrollujem všetky správy, ktoré prišli potom, a riadne si ten pohľad na reactový rámček užijem. Inak ani nie, alebo si to dostatočne neuvedomujem.

Ako bude podľa teba vyzeráť svet za 100 rokov?

Naozaj neviem, mohol by aj nebyť.

Máš nejaké (životné) motto, s ktorým by si sa chcel podeliť s našimi čitateľmi?

Nemám. Málokto môže v osemnástich povedať, že má životné motto, ktorému úprimne verí a žije podľa neho ako najlepšie vládze a ktoré by zároveň za niečo stálo.

Keby si sa mohol ocitnúť v nejakej knihe ako postava, aká by to bola? Prečo?

Nikdy mi nenapadlo, že by som mal byť jedna z už existujúcich postáv. Keď už k tomu došlo, zasadil som sa do deja ako nejaká veľmi trápne idealizovaná postava, ktorá vznikla v mojej hlave. Na ktoré diela som tento druh úchyľky aplikoval vám radšej nepoviem. Niežeby išlo o niečo ako Päťdesiat odtieňov, ale vyznelo by to trápne nech už by to bolo hocičo.

Monika Sereková

HUDBA ZO ŠKOLSKÝCH STIEN A AJ RANDOM CLICKS SA OPLATIA

Prvé číslo v tomto roku sa nezaobíde bez tradičných hudobných inšpirácií pre všetkých hudobných pôžitkárov. Prváci, hoci sa ešte stále mihajú po chodbách pre mnohých ako neznáme tváre, majú vo svojom hudobnom vkuse jasno. Spýtali sme sa ich preto, či by sa s nami podelili o zopár hitov z ich života. Zoznámte sa tak s hudobným svetom prváčiek Dominiky Vidovičovej a Soni Koniarovej. Ktovie, niektorým z vás sa možno práve vďaka nim podarí vrátiť späť do starých dobrých prváčkových čias...

Dominika Vidovičová

▶ *Billie Eilish ft. Khalid - lovely*

Už som o Billie Eilish počula od mojej spolubývajúcej, ale nikdy som si ju nevy-počula, kým som nenašla video-hudobný edit na môj obľúbený film s touto pesničkou a vďaka nej som si pri-pomenula, prečo som sa do toho filmu zamilovala. Je pomalá, ale text je naozaj bohovský.

▶ *Glass Animals - Pools*

Fajný beat, text a neskutočne trippy melódia. Vo všeobecnosti, skupina Glass Animals má hudbu fantastickej kvality, ale Pools si ma niečím osobitým chytila. Má proste šmrnc.

▶ *Bastille - Oblivion*

Kamarátka mi raz povedala, že táto pieseň som ja. Neviem, či to je pravda, ale aj skupina Bastille, aj táto konkrétna pieseň skvelo znejú (mám totiž úchylku na skladby s husľami).

▶ *Peach Pit - Peach Pit*

Pieseň, kvôli ktorej cítim nostalgiu za vecami, ktoré sa vlastne ani nestali. Myslím, že nič viac k tomu netreba povedať. Random click that was worth it.

▶ *1975 - Love It If We Made It*

Nahnevaný, satirický song o dnešnej dobe a všetkých zvrátených hrách, ktoré sa v spoločnosti odohrávajú. Naozaj stojí za počutie. Opäť som na ňu prišla len náhodným klikom na YouTube (tie sú mimochodom najlepšie) a najprv ma neoslovila, no teraz ju nemôžem prestať počúvať.

Soňa Koniarová

▶ **Frnkiero Andthe Cellabration** - Stage 4 Fear of Trying

Je to pieseň od celkom menej známeho interpreta. Čo je na nej také výnimočné? Úprimne netuším, no vždy keď si ju pustím jednoducho viem, že je to tá jedna pieseň na ktorú sa môžem vždy spoľahnúť, že tu bude vždy pre mňa a že sa mi nikdy nezhrusí. Táto pieseň jednak celkom dobre zachytáva môj pohľad na svet a nikdy sa necítim taká pochopená ako v jej spoločnosti.

▶ **The Smiths - Asleep**

Na mojom osobnom liste nie je preto, že by som túto špecifickú pieseň nejak extrémne milovala, ale skôr kvôli tej kapele. The Smiths je určite jedna z mojich najobľúbenejších kapiel, ktoré kedy existovali. Či už sú to ich texty a problematiky ktorými sa zaoberajú, ich neskutočná hudba alebo ich nepopisateľný prístup k svetu, jednoducho si ma získali. Práve táto pieseň bola prvá, ktorú som od nich počula, preto nesmie chýbať na tomto liste.

▶ **Stealers Wheel - Stuck In The Middle With You**

Neviem opísať, čo to je, ale niečo na tejto pesničke ma vždy donúti usmiať sa a začať tancovať bez ohľadu na okolnosti. Prvýkrát som ju počula v jednom zo svojich najobľúbenejších fimov Reservoir Dogs, ktorý, btw, tiež odporúčam a už vtedy ma donútila vybalíť moje nehorázne dance moves. Je to proste moja go to dance music.

▶ **Nirvana- Something in the way**

Neviem, čo na túto pieseň povedať. Je jednoducho zvláštna a fascinujúca a akonáhle ju počujem, som v inom svete, kde nie je nič, len tie neskutočné basové tóny križiace sa s dokonalým violončelom a hlasom nezabudnuteľného Kurta Cobaina. Ani neviem ako som sa konkrétne k tejto piesni dostala, ale asi som na ňu náhodne natrafila pri randomnom počúvaní Nirvany. Každopádne si určite zaslúži byť na mojom osobnom liste.

▶ **John Lennon - How?**

Pravdepodobne nemusím pána Lenno-na predstavovať, keďže máme jeho tvár na jednej z našich školských stien. Je to bravúrna pesnička, ktorá si ma získala svojou chytlavosťou aj skvelým textom. Samozrejme, milujem hocičo, čo kedy John Lennon alebo aj Beatles vydali, ale keď som si mala vybrať jednu konkrétnu pieseň, ktorá by túto oblasť mojej obľúbenej hudby reprezentovala, okamžite mi napadla pieseň How?. Neviem prečo, ale asi je najviac "relatable".

Monika Sereková

10 NAJLEPŠÍCH VECÍ ZO ŠKOLSKÉHO BUFETU

Čo sa hľadá za rúškom záhad, ktorým je život? Jeho zmysel? Jeho arche? Čo ak to rúško odhrnieme a privíta nás len tma, smútok a strasti oveľa väčšie, akým je neznámo? Je naše bytie a náš rozum Pandorinou skrinkou alebo cestou k večnej radosťi? Nech je človek aký chce, mozog mu iba zo vzduchu fungovať nebude, to je všeobecná pravda. Čiže pred pokračovaním v surreálnom existencializme, čo tak si zbehnúť hen dole do suterénu a dačo si kúpiť? Pre všetkých hladných Gbasákov, Gbasáčky a Gbasáčatá, predstavujem vám top 10 jedál v bufete.

1. Čokoládový kroasant

Naši predkovia boli pánmi tvorenia nových nevidaných chutí. Takéto objavy si vyžadujú veľa talentu, odvahy, času a hlavne lásky. Už len vďaka nim je náš

jazyk ako loď na rieke plnej chutí a radosťi. Ja sa ale pýtam, drahí čitatelia, mali by sme takýto pôžitok, keby tieto chute poslov nebies, niekto nepomiešal? Čo ak by nejaký úplný šialenec zmiešal niečo nevidané, priam škandalózne, ako napríklad čokoládu a pečivo? Môžete sa ísť sami pozrieť, lebo tento výtvor sa predáva v bufete iba za 45 centov. Ochutnajte a sami uznajte, či treba toho jedinca upáliť alebo oslavovať.

2. Pizza rožok

Klasika. Čo iné vam GBASÁK na toto povie? Pizza rožok, chutný, lacný, diskretný. Je to ako obyčajné biele pečivo, ale jeho duša je hocičo, len nie obyčajná. Prepáčte, vážení čitatelia, ale toto sa jednoducho do slov nedá dať. Môžem sa posnažiť, ale aj keby po mojej pravici sedel Štúr a radil mi, nedokázali by sme opísať tento div slovami. Odlož Karis, bež dole a jeden si kúp len za 27 centov. Spoľahlivosť sójového kroasantu a chuť pizze v malom kúsku radosťi, definitívne „must have“ pre každého.

3. Sójový kroasant

Vojaci za doby Napoleóna hladovali v táboroch pred veľkými bojmi rovnako ako študenti pred hodinami myslenia. Na prvý pohľad sa jedná o dve rozdielne situácie, ale ak ste ochotný otvoriť

viac ako len dve oči, uvidíte tie isté slzy, strasti, smútok, hlad po niečom ľahkom, zdravom, ani nie masťnom, a ani nie sýtom. Bežný muži padali v bojoch, aby sa k nám dostal ten najdrahší poklad zo všetkých, ľahučký a mäkký sójový kroasant, ideálny na rýchlu prestávku a dokonca aj na postavu. Študenti a predávajúci len tak nezabudli na toto dedičstvo a doteraz sa sójové kroasany ctia vysokým dopytom a nízkymi cenami, iba 29 centov!

4. Bagety

Či už veľká alebo malá, bageta ťa nikdy nesklame. Aj napriek nedávnejmu zvýšeniu ceny, bagety z nášho bufetu sú pánmi pánov medzi desiatami a obedmi. Jednoduché, praktické a chutné. Ak sa nebojíte svoju peňaženku kopnúť do píšťaly a vytiahnuť euro štyridsať, tak vám táto lahodná slasť zaručí plný žalúdok a pokoj v srdci. Skeptici sa búria voči bagetám a myslia si, že im sláva stúpila do hlavy, keďže v posledných 4 rokoch kvalita klesla o povšimnutelný kus, ale aj napriek tomu hladné študentské bruško škvírka inou rečou ako naša hrdosť.

5. Slaninový slimák

Podaktorí z novších študentov GBA-Su doteraz nevedia odkiaľ sa berú veci z bufetu. Slaninový slimák je jeden z tých zriedkavejších speciménov, ktorý kombinuje chuť pečiva a vysušenej slaniny. Nachádza sa v hojných počtoch medzi korunami stromov v pralesoch Južnej Ameriky. Slaninové slimáky vedú život plný radovánok a ich konečným cieľom je skončiť v žalúdku spokojného študenta. Bohužiaľ, kvôli poštovému cena slaninového slimáka je 62 centov, ale podľa mňa sa to oplatí, pretože po konzumácii budete šťastní obaja.

6. Osie hniezdo

Komunizmus a Kapitalizmus. Nemecko a reálne zvyšok sveta. Dobro a zlo. Čokoláda a škorica. Tak rozdielne, ale tak podobné - niečo ako minca. Krvilačné sú boje medzi čokoládou a škoricou, zbytočné bitky o pozornosť, priveľa obetí, priveľa dobrých životov stratených. Osie hniezdo je v popredí týchto bojov v našom bufete a veľa nevinných študentov si nevie pomôcť

a pridajú sa na stranu škoricovej chuti. Ale ja im rozumiem, odolať predsa takej slasti za rozumnú cenu iba 45 centov je niečo, čo aj tie najpevnejšie mysle láme. Skúste odolať, čitatelia, skúste, len sa nedivte keď podľahnete tejto harmónii chutí.

7. Šaláty

Tieto krásy patria skôr k raňajkám alebo k obedu, ale nie k desiate. Nenecha-

jte sa zmiast šikovným obalom takej milej veľkosti, pretože táto vanička rozkoše je vo vnútri skutočne diabolská. Ješť tieto šaláty bez pomoci nejakého pečiva je dosť nebezpečné! Ak ste však ochotný podstúpiť toto riziko, vedzte, že odmena za to nielenže stojí, ale rovno skáče. Povedať, respektíve napísať, že vás ten šalát iba nasýti, je špinavá lož, pretože vás táto ambrózia radosti naplní toľkými rôznymi spôsobmi, že pár z nich je priam nelegálnych. Rovnako nelegálnych ako cena pre toto stelesnenie sýtosti, ktoré stojí iba jedno euro a 10 centov.

8. Čipsy

Jedna z mála možností, ako si možno kúpiť pravé priateľstvo, a to iba za 95 centov. Čipsy ako také v našom bufete nie sú nejako extra výživné, ale za to sú poriadne chutné. Možno ste niekedy už mali čipsy a možno vám aj nechutili, možno vo vás nevsplanula Americká hrdosť. Ak je to tak, drahý čitateľ, nedojedol si čipsy správne, pretože takéto jedlá na takejto škole nikdy neslúžia len jedným ústam. Čipsy chutia najlepšie, keď sa o ne podelíme, preto je tento sáčok chrumkavých plátkov tak populárny.

9. Pizza kroasant

Pamätáte si pizza rožok? Skvelo, pretože teraz jediné, čo treba urobiť, predstaví si niečo väčšie. Ak vám príde niečo takéto ťažké, drahí čitatelia, tak si radšej pripravte 45 centov a poproste jeden pizza kroasant. Jedlo takéhoto kalibru je jedno z mála, čo má kompetencie viesť novú generáciu bufetového občerstvenia. Aj keď pizza rožky sú vysoko na tróne, tak toto pečivo so srdcom rajčinovo - prekonenej chuti mu stojí ako výzva. Surperiorita pizza kroasantu sa stáva subjek-

tívnu normou na GBASe, čiže všetci, čo ste ešte neochutnali, zoberte meče a vrhnite sa do krvilačného boja o moc a trón najlepšieho jedla v bufete. Krosant alebo rožok? Iba jeden môže byť prvým pizza pečivom!

10. Cottage cheese

Svet jedál má veľa subkultúr, určité skupiny, niektoré až sekty, ktoré sú oddané určitej chuti. Jedna z tých najbezpečnejších je pravdepodobne sekta syrov. Ako náhle započujú, že preferujete slanú chuť, hneď sa snažia pretlačiť chuť syra. Ale niet sa čoho báť, pretože vstupný lístok stojí len euro a 38 centov! A je rovno aj v našom bufete. Cottage je lahoda, výborné na ľahkú desiatu, pre bruško aj svedomie. Tento zázrak sa dá jesť aj bez pečiva, čiže ak ste milovník syra, môžete byť milovník len syra. Nebojte sa, ochutnajte. Syr je lahôdka, syr je dobrôtko, syr je život!

Tomáš Gábriš

ČO ŤA NAPADNE AKO PRVÉ PRI SLOVE ISLAND?

Naša absolventka Lilly Periová, ktorá na Islande prežila svoje 2 mesiace prázdnin, priamo pre Karis poskytla rozhovor o tom, čo sa na Islande určite oplatí vidieť a čo by ste pri jeho návšteve istotne nemali podceňiť.

Lilly, prezrad' nám, prečo si si vybrala práve Island a za akým účelom si tam cestovala ?

Navštíviť Island bol vždy jeden z mojich najdivokejších cestovateľských snov. Takisto som si cez leto chcela aj zarobiť, a tak som to skĺbila všetko do jedného, našla som si tam letnú brigádu.

Zažila si tam aj niečo neobvyklého/ bláznivého, jednoducho niečo, na čo nie si zvyknutá?

Keďže som chcela vidieť a zažiť čo najviac mám takých zážitkov rovno niekoľko. V jeden slnečný deň sme sa s mojou kolegyňou rozhodli navštíviť neďaleký maják, pri ktorom sa nachádzala asi najkrajšia pláž, akú som kedy videla. Nanešťastie, cesta k nej bola neskutočne strmá, dostať sa dole sme skúšali asi 10x (pre niekoho fyzicky nezdatného ako som ja to bol celkom zaberák). Po hodine skúšania sme našli síce strmý, ale bahnitý kopec. V našich hlavách sa okamžite zrodil nápad zaboriť sa do bahna a pomalinky sa spúšťať dole – to bude predsa úplne bezpečné. Keď sme sa konečne dostali dole, zistili sme, že od vysnenej pláže nás delí ďalšia prekážka v podobe skalnatého útesu, no teraz

sme to už vzdať nemohli. Sima (moja kolegyňa) zvykla vo voľnom čase liezť tak sme sa rozhodli, že využijeme jej znalosti v praxi... druhé zlé rozhodnutie. Skaly boli príliš klzké na to, aby sme to preliezli. Teraz už nebolo cesty späť, bol krásny slnečný a pomerne teplý deň, tak sme sa teda rozhodli vyzuť sa a prebehnúť cez more, ale čo čert nechcel, voda bola oveľa hlbšia a ako do nás vlny narážali čoraz silnejšie, skončili sme v mori. Prvé sekundy sa síce dali prežiť, ale po dvoch minútach som mala pocit, že tam umriem a slzičky som mala na krajíčku. Keď sme sa konečne dostali na breh, bola som šťastná, že žijeme. Stále to považujem za jeden z najkrajších a najbláznivejších zážitkov tohto leta. Taktiež som prestopovala s kamarátom celý ostrov dookola, čo bola tiež veľmi zaujímavá skúsenosť.

Predpokladám, že s miestnymi si strávila množstvo času, akí podľa teba sú ?

Keď som ľuďom doma rozprávala o tom, že sa chystám na Island, všetci mi rozprávali len o tom, akí sú tam ľudia milí a priateľskí. Toto tvrdenie by som rada uviedla na správnu mieru. Ja som mala napríklad príliš veľké očakávania a bola som veľmi sklamaná. Nehovorím, že na Islande milí ľudia nie sú, ale ak by som mala popísať národ všeobecne zvolila by som skôr slová ako uzavretí či nechávajúci si odstup. Samozrejme som postretávala aj veľmi priateľských Islandanov, bolo ich však oveľa menej, ako som očakávala, no za to boli najmilší, akých som kedy stretla celkovo.

Je niečo, čo si doteraz nevedela a naučila si sa to práve na Islande?

Že ryby môžu mať červy (áno, hanbím sa za to, ale nevedela som to), počasie je nevyspytateľné a že každý z nás by sa mal aspoň raz v živote zobrať a ísť na vandrovku. Keď si odkázaná sama na seba, dokážeš sa rýchlejšie adaptovať, nájdeš si kamarátov z rôznych kútov sveta a uvedomíš si, aký je svet rôznorodý a krásny. Musím povedať, že mne to neskutočne pomohlo a konečne vidím svet, ako krásne miesto s kopou skvelých ľudí. Na druhej strane som si ale uvedomila, ako veľmi milujem Slovensko, a ako si my, Slováci, naivne myslíme, že za hranicami je všetko lepšie ako doma. Uvediem príklad: Island je považovaný za jednu z najvyspelejších krajín sveta, ale čo málo ľudí vie, nemajú čističky odpadových vôd (teda, je asi jedna v okolí Reykjavíku) a asi vám nemusím hovoriť, kde tá odpadová voda končí...

A čo je podľa teba must-see pri návšteve Islandu?

Najlepšia odpoveď na túto otázku je asi takáto – snažte sa vidieť čo najviac, ale vyhýbajte sa hlavným turistickým atrakciám, alebo aspoň voľte skoré ranné alebo neskoré večerné hodiny. Masy turistov dokážu aj z najkrajšieho miesta na svete ukradnúť čaro. Mne osobne sa asi najviac páčil Skógafoss a vodopád nachádzajúci sa asi 2 km od neho – Kvernufoss. Je to asi najčarovnejší vodopád, ktorý je úplne neznámy. Podobá sa na Seljalandsfoss (známy tým, že

ho môžeš prejsť celý dookola – dostaneš sa aj zaň). Kvernufoss je o niečo menší, no za to lokalizovaný v nedotknutej prírode. Jediné živé bytosti, ktoré sme cestou naň stretli, boli na napočudovanie ovečky. Ďalej odporúčam Gjúfrafoss, vodopád blízko spomínaného Seljalandsfossu. Nachádza sa v jaskyni a síce dostať sa tam je celkom náročné a je veľká šanca, že skončíš s mokrými topánkami, stojí to za to! Aby som neodporúčala len vodopády, oplatí sa navštíviť vnútrozemie a kaňon Fjaðrárgljúfur, tá scenéria je neopísateľná.

Myslím, že si nám dala skvelé nápady na letný výlet. Istotne by nás však zaujímalo, či považuješ Island za drahú krajinu?

Bez pochyby! Dokonca by som povedala, že Island je zbytočne predražený, už sa na to sťažujú aj miestni. Odkedy im stúpol turizmus, peniažky Islandanom trochu zatemnili mozgy. Kávu pod 5€ si kúpiš možno tak v automate, na 6 vajec si rovno priprav 4€ a ak chceš mať dovolenku on budget, tak na jedenie v bistrách a reštauráciách rovno zabudni. Čo sa týka ubytovania, ceny hotelových izieb

pre dvoch začínajú na 80€, hostely stoja minimálne 30€ na noc/os. Najviac sa „oplatí“ doniesť stan a spať v kempoch, ktoré ale takisto nie sú budget friendly. Za noc zaplatíš priemerne 1500 ISK, čo je 12€ a ak sa náhodou chceš osprchovať, priprav si 3€ navyše. Ak si nedajbože budeš musieť kúpiť nejaké oblečenie, priprav sa, že možno budeš musieť predať jednu obličku. Najhoršie na tomto všetkom je to, že reálne tie veci vôbec nestoja za peniaze, ktoré za to zaplatíš.

Čo ti doslova vyrazilo dych pri pohľade na Island?

Tisíciky odtieňov zelenej, vodopády každých 50 metrov, ovečky a kone (samozrejme), polárna žiara a vedomosť, že za každým kopcom ťa čaká úplne iný

druh landscapu. Takisto mi vyrazilo dych zistenie, že veľryby plávajú aj v strede mesta, podarilo sa mi ich vidieť na prechádzke popri pláži v Akureyri.

Vieš nám prezradiť aj niečo, čo podľa teba na Islande nie až tak funguje?

Ako som už načala v jednej z predošlých otázok, čo sa týka triedenia odpadov a zachádzania s odpadom, Island na tom nie je najlepšie. Majiteľ hotela, v ktorom som pracovala, vlastnil aj farmaceutickú firmu, ktorá vyrábala doplnky stravy. Pri procese výroby vznikala kyselina, ktorú by podľa mňa v každej vyspelej krajine zneutralizovali hydroxidom a vznikla by voda a soľ. Tu majú však dostatok vody a vôbec si ju nevážia, namiesto tohto postupu do kyseliny nalejú toľko vody, až to zriedia na slabú kyselinu, ktorú potom vylievajú

do mora. Taktiež sa ľudia na ostrove nestravujú najlepšie, čo spôsobilo to, že väčšina z nich je obézna.

Na záver ťa poprosím o užitočnú radu pre našich čitateľov pri návšteve Islandu.

Užite si to najviac ako sa dá, snažte sa z toho výletu čo najviac vyťažiť. Vyhnite sa historickým pamiatkam (lebo reálne vôbec nestoja za to), a mestá ako také tiež nie sú nič moc. V žiadnom prípade nepodceňte oblečenie, nepremokavé topánky sú základ a dáždnik nechajte doma (neprežije ani slabší vetrík) a radšej zoberte poriadny pršíplášť.

Patrícia Rovná

AKO SOM SA NAŠLA

Rozpoviem vám svoj príbeh. Všetko sa to začalo o druhej v noci v mikrobuse. Vtedy by mi ani len na um nezišlo, že sa chystám prežiť dva najkrajšie týždne môjho života. Erasmus+ projekty sú ako útek od reality. Projekt, na ktorý som sa chystala ja, bol skutočne v inom vesmíre.

Miesto, kde som mala prežiť nasledujúce dni, mi vyrazilo dych. Francúzi nás dovezli za malú dedinku a vysadili medzi lúkami, kúsok od táborového centra. Tam už na nás čakali stany, ktoré sa stali našou izbou, obývačkou, ba aj šatníkom. Ale iba v noci. Cez deň sa vyhriali na päťdesiat stupňové sauny, v ktorých by ste mohli umrieť. Avšak ten hlavný cirkusový stan, kvôli ktorému som prišla, nebol nikde na obzore. Hneď po vybalení sme do rúk dostali kladivá a rukavice. Správni cirkusanti si totiž vedia svoj stan postaviť. A tak nám vyrástol cirkus doslova pod našimi rukami. Po troch dňoch.

Okrem nás, desiatich Slovákov, sme spoluonaživali v prírode spolu s Francúzmi a Arméncami. Všetci sme si vyskúšali, čo obnášajú cirkusové aktivity ako žonglovanie, vzdušná akrobatika, párová akrobatika, balancovanie, chodenie na chodúľoch a podobne. Každý sa v niečom našiel. Pre mňa to bola párová akroba-

tika (mohla to byť aj vzdušná, keby som na telesnej zvládla výmyk). Naučila som sa aj obstojne žonglovať.

V rámci nášho projektu bol zahrnutý výlet do malebného mestečka Poitiers a adrenalínové splavovanie rieky La Creuse, kde som si uvedomila, že život mi je drahý. Tiež nás zobrali plávať k rozľahlému jazeru Éguzon. Myslím, že počas tohto pobytu som nabrala nejaké tie svaly na rukách.

Aj keď som sa cítila, akoby som žila na nekonečnom festivale, zábavu vždy vyskúšala robotu. Okrem toho, že bolo treba pomáhať pri varení, neobišlo nás ani upratovanie a, uhm, vyprázdňovanie kadibudiek. Celé miesto nadobúdalo pocit harmonickej symbiôzy. Vybudovali sme si vlastnú komunitu.

No tie najkrajšie chvíle sa vždy musia skončiť. A tak sme sa rozlúčili vo veľkom štýle – pozvali sme širokú verejnosť na naše vlastné cirkusové predstavenie. S pomocou profesionálov, samozrejme. Aby to nebol až taký trapas. A celkom sme zožali úspech. Skutočne prišlo okolo dvesto ľudí, aj keď niektorí iba na koncert alternatívneho hudobníka. Aj tak sa to rátalo. V ten večer padlo veľa slz (a fliaš).

Ale predsa to ešte nebol oficiálny koniec. Tak ako sme si na začiatku nepredstaviteľného dobrodružstva postavili náš domov, rovnako sme ho museli aj zložiť. S farebným stanom sme rozpustili aj našu jedinečnú komunitu a všetci sme sa museli vrátiť do fádnej reality. Ako píšem tieto slová, s úsmevom spomínam na to miesto, kde som sa našla a ľutujem, že som neušla s francúzskymi cirkusantmi.

Veronika Bajnoková

LETO VO VANCOUVERI

Júl bol pre mňa skvelým mesiacom. Mala som to šťastie, že som ho mohla stráviť v kanadskom meste Vancouver. Ten obsadil tento rok piatu priečku najlepšieho mesta na život pomedzi všetkých miest na celom svete. Chcela by som sa o svoju skúsenosť podeliť a priblížiť, ako toto mesto vidím ja.

Najskôr je potrebné predstaviť zopár faktov. Vancouver sa nachádza na juhozápade Kanady v provincii Britská Kolumbia. Žije tu približne 2.2 milióny ľudí. Hlavným spôsobom dopravy je Sky-Train, čo je v podstate niečo ako metro ale okolo 8 metrov nad zemou. Dostal meno po významnom britskom námorníkovi Georgovi Vancouverovi. História tohto mesta si prežila prebývanie niekoľkých kmeňov Indiánov ale aj zlatú horúčku, či prisťahovalecké vlny.

Je dôležité zdôrazniť, že Vancouver sa delí na niekoľko častí a centrum mesta sa nachádza len jednej z nich, v Downtowne.

Vancouver plný farieb

Keď sa povie slovo Vancouver, ako prvé mi napadne multikultúrnosť, rôznorodosť, diverzita. Už po obyčajnej prechádzke mestom môžete spozorovať niekoľko národností a započuť niekoľko jazykov. Tieto kultúry si tu nažívajú skoro bezkonfliktne. Tento fakt robí toto miesto jedinečným a neopakovateľným. Na jednej ulici môžete zažiť chute z celého sveta. Ja osobne som navštívila mexickú, indickú, francúzsku, vietnamskú, japonskú a libanonskú reštauráciu. Pre mňa jeden z najlepších gastronomických zážitkov bolo vyskúšanie surových čerstvých ustríc a mušlí z Vancouverského pobrežia.

Downtown je miestom s mrakodrapmi, skvelými obchodmi, nočným životom. Celkovo Vancouver a hlavne Downtown je veľmi bezpečné, otvorené a liberálne miesto. Niekoľko ulíc je tu celých v dúhových farbách. Dúhové prechody pre chodcov, dúhové výklady v obchodoch, dúhové budovy a množstvo dúhových vlajok. Takýto farebný pohľad je hlavne vidieť pred a počas každoročného Pride-u, pochodu za práva LGBT komunity, ktorý je tu jeden z najväčších na svete.

Od septembra tohto roku je tu už plne legalizovaná marihuana.

Odvrátená časť Downtownu

Čo je paradoxné, len o pár ulíc

od tejto svetlej, farebnej, modernej časti mesta s luxusnými obchodmi sa nachádza úplný opak. East Hastings Street. Na tomto mieste sa zdržiavajú narkomani, díleri, mentálne postihnutí, prostitútky či bezdomovci. Takýchto ľudí sa tu nachádza približne 16 000. Pre mňa je táto ulica smutná, absurdná, no zaujímavá zároveň. Keď po tejto ulici prechádzate autom (neodporúča sa ísť pešo, kvôli bezpečnosti), môžete úplne bezproblémovo vidieť, ako si niekto pichá pred obchodom heroín a na druhej strane muža, čo na lavičke fajčí crack, ľudí, ktorí robia rôzne grimasy a nezmyselne niečo pokrikujú. A to všetko počas dňa. Takéto niečo vidíte nepretržite 5 km. Čo je smutné, väčšinou sú to mladí ľudia. Nachádza sa tam aj policajná stanica, stanice na bezpečné pichanie drog, či rôzne azylové domy. Polícia má viac-menej toto miesto pod kontrolou, no napriek tomu je na Hastingse obrovská kriminalita a úmrtnosť. Vancouver je ale okrem ulice Hastings veľmi bezpečné mesto.

Sloboda v prírode

Vancouver nie je len o centre mesta ale aj o nádhernej prírode. V okolí mesta sú nádherné hory na turistiku a skaly, ktoré sú raj pre lezcov. Keď sa vzdialite, čo i len polhodinu od mesta, ocitnite sa na úplne na inom mieste. Obrovské stromy, paprade, machy, vlhký vzduch. Nachádza sa tu totiž Pacifický dažďový prales. Kanada patrí do top 3 krajín s najväčším počtom jazier na svete. Jazero tu tým pádom nájdete veľmi ľahko. Mojm osobne najkrajším zážitkom bolo skákanie z 8 metrových skál do rieky s tou najpriehľadnejšou vodou, akúsom kedy videla. Ďalšia vec, ktorá mi prišla veľmi zaujímavá, boli lesné plody, o ktorých

som dovtedy ešte nepočula. Tak napr. Salal (gaultéria indiánska) a huckleberry (červená čučoriedka americká), sú považované za jedni z najzdravších ovocí na svete a o ich pozitívnych účinkoch vedeli už Indiáni.

Pôvodní obyvatelia

Typickým znakom Vancouveru sú už spomínaní Indiáni. Na magnetky s touto tematikou narazíte pomaly v každom obchode. Územie dnešného Vancouvera patrilo kedysi k Indiánskemu kmeňu so zaujímavým menom Kwakwaka'wakw. Bohužiaľ, väčšina dnešných Indiánov z tohto kmeňa zomrelo na rôzne choroby prinesené Európanmi na americký kontinent. Ostatní, čo prežili, boli odoberatí zo svojich domovov a presunutí do rezervácií, ktoré fungujú dodnes. Títo Indiáni čelili niekoľko stoviek rokov rasizmu, násilia a utlačania. Malé Indiánske deti kedysi brali z rodín a preučali ich na "európsku kultúru" a za prezentovanie svojej kultúry boli trestaní. Možno preto i Veľa Indiánov si zachovalo svoju hrdosť a nežijú v rezerváciách, niektorí sa živia ako umelci: vyrábanie totemov, indiánske grafity, šperky. Ich pôvodným jazykom hovorí len 5% z ich súčasnej populácie. Napriek tomuto všetkému Vancouver stále dýcha Indiánskou kultúrou.

Vo Vancouveri som sa cítila naozaj slobodne. Vancouver je veľmi otvorené mesto s veľmi milými ľuďmi, kde veľa je veľa príležitostí začať nový život. Ak sa niekedy ocitnete na tomto krásnom mieste, určite si nájdete niečo, čo si zamilujete a zaryje sa vám to do srdca na celý život.

Veronika Karasová

AKO SME SPOZNALI VARŠAVU

Cestovanie prúdi v žilách každého gbasáka a ani jeden z nás si nenechá ujstť možnosť lacných leteniek s nízkonákladovou spoločnosťou. Cez prázdniny študenti gbasu zabúdili na množstvo zaujímavých miest, jedným z nich bola aj Varšava. Mesto, ktoré sa na prvý pohľad nezdá byť až tak lákavé, ako napríklad Londýn alebo Atény, avšak dokáže každému turistovi ponúknuť množstvo zaujímavých miest.

1. Parky a záhrady

Vo Varšave je ich mnoho, no práve dva sa nám zachovali v pamätiach najviac. Park nachádzajúci sa pri a na Univerzitetnej knižnici bol očarujúci, plný študentov, ale aj turistov. O park bolo veľmi dobre postarané a záhradníci sa vyhrali so stromami, ktoré pretvorili do očaru-

júcich tvarov. Tento park bol pre nás unikát, pretože jeho veľká časť sa nachádzala na streche knižnice, z ktorej bol nádherný výhľad na širšie centrum Varšavy a rieku Vislu, ktorá preteká stredom tohto mesta.

Výhody parku: ľahká dostupnosť MHD, v širšom okolí centra

Nevýhody parku: preplnený turistami

2. Múzeá

Počas našej návštevy Varšavy sme ich navštívili mnoho a takmer všetky sme hodnotili ako dychberúce. Jedno z najkrajších múzeí vo Varšave bolo "Museum of dollhouses". Toto múzeum bolo malé a nenachádzalo sa v ňom veľa turistov. Napriek jeho menšej veľkosti, múzeum bolo plné domčekov z rôznych krajín sveta a strávili sme v ňom niečo cez hodinu. Určite odporúčam návštevu tohoto miesta, keďže v Európe sa nachádza najbližšie až v UK.

Múzeum Neónu je taktiež jedno z menších múzeí, ktoré sa oplatí vidieť. Je jediné svojho druhu a turistom ponúka možnosť oboznámiť sa s históriou Varšavy trošku inak. Múzeum je zašité v uličkách Varšavy a od centra je vzdialené približne 20 minút MHD. Ceny v štátnych múzeach sú pre študentov veľmi nízke, a tak platíte 1 zlt alebo idete zadarmo. V súkromných múzeach a galériach sa stretnete so zníženým vstupným, avšak cena väčšinou nepresiahne 5€.

Veľmi navštevovaným múzeom, ktoré isto doporučujeme je "Science Copernicus Centre" kde nájdete množstvo vynálezov s ktorými sa môžete hrať aj celý deň.

3. Jedlo

Počas celého pobytu vo Varšave sme navštívili dve reštaurácie, ktoré boli na vysokej úrovni kvality. Čo treba podotknúť je to, že Varšava tým, že je hlavné mesto Poľska nie je vôbec drahá. V starom centre v tradičnej poľskej reštaurácii

sa najete za necelých 15€ aj s nápojom polievkou, hlavným jedlom a dokonca aj tringeltom. Fanúšikovia siete McDonald's budú mierne sklamaný, pretože tento obchodný reťazec sa nenachádza na každom kroku kam sa pohnete a od Varšavského starého centra je vzdialené približne 15 minút chôdze.

Fastfoody a kaviarne sú rovnako na veľmi dobrej úrovni a tieto sa nachádzajú takmer všade. Stretnete sa tu hlavne s cudzincami, ktorí tieto podniky prevádzkujú, avšak po anglicky sa dorozumiete skoro všade.

4. Doprava & Nightlife

Doprava po celom meste je lacná. Trojdňový študentský lístok nás vyšiel 18 zlt, čo je v prepočte menej ako 5€. MHD-čka premáva takmer stále a všade. K dispozícii je metro, električka a autobus. Dajte si však pozor na nočné spoje, ktoré takmer stále meškajú, a teda po zotmení sa oplatí siahnuť po alternatíve.

Uber vo Varšave vie výrazne uľahčiť čakanie na nočný autobus. Ceny v ňom sa pohybujú veľmi nízko a tak dopravu z letiska do centra odporúčam práve Uberom.

Nightlife vo Varšave sa nemá čím chváliť, keďže ponuka klubov kvalitných klubov nie je až taká bohatá. Aj napriek turistickej sezóne sme sa počas týždňa ocitli v prázdnom klube. O niečo lepšie to už bolo v noci z piatka na sobotu, avšak kluby stále neboli plné, a tak ani atmosféra v nich nebola najlepšia.

Letenka z Bratislavy so spoločnosťou WizzAir = 50€

Ubytovanie: Bed4city=11€ na noc

Jakub Abrahám

“YOU CAN’T CURE RACISM BY SIMPLY REVERSING THE SIDES.”

When reading the daily news, one may often find themselves just passing through the articles without any reaction whatsoever. Extra money for some government program, one more candidate for the president, another case of corruption of some politician, yeah whatever, we have seen all that before. However, once in a while you come across a piece of information which either saddens or angers you, or as this was in my case, both.

Robberies, murders, oppression. All of these are the circumstances which the Boer, the white minority of South Africa, have to endure on a daily basis. Sadly, unless you have paid attention in your geography class when talking about Africa, the probability of you hearing about these issues is rather low. Now you may be asking yourself, ‘Why isn’t this being talked about elsewhere? Surely Mrs.

Nagyová cannot be the only one who talks about this.’ That is indeed a very good question, my friends. Let’s have a look then, shall we?

I hereby invite you to take a short look at how the country is faring. South Africa faces many problems as of today and it is not just the rising inflation, but also the huge crime rate, especially the rising rate of murders. Lately, as it seems, more and more of these are becoming racially charged. Ever since the end of Apartheid, which was a system of racial segregation repressing the non white population, thousands of the Boer were murdered. These murders are only getting more and more brutal, often accompanied by extensive torture. It does not take much effort to connect this to events like the entire party of Economic Freedom Fighters lead by Julius Malema singing “Kill the Boer!” at the parliament grounds in what seems to be a call for revenge. There

are no official statistics of these murders, due to the government not having a statistic for farm attacks and according to the farmers, the police often do not even bother to investigate. Many of the white South Africans living on rural farms have been forced to raise electric fences, reinforce their windows and entrances, set up cameras around their property and arm themselves with fire-

**Protecting
your citizens**

**Expropriate
their property**

arms to defend their homes, with a large number of them even becoming a part of an organisation called the Suidlanders which is preparing should the worst come, the possibility of a race based war. So what does the government like to do except strengthening the already large racial tensions? They also quite enjoy passing laws that fuel them furthermore and are discriminatory in nature. The government of the African National Congress party has passed many such laws, for example, legislation which prevents a company from having more than 8% of their employees of white colour if they wish to have a higher priority in receiving government contracts. Their explanation for such law is based in what certainly is a prime example of just the soundest logic, the fact that 8% of the population is white.

But that's not all, folks. If you call right now you will also receive extra legislation which allows the government to expropriate the lands owned by white farmers without any compensation, all in the name of public interest. So what does the public say? The public largely embraces the sentiment of the politicians, when they label the Boer as thieves and say that they stole the land from the black population, even though most members of this minority have been living on these farms for generations and they had nothing to do with the colonization period. However, most of these lands were not even colonized by force, but often traded for goods, cattle, and weaponry with the local tribes or simply settled since the area was for the most part depopulated after the massacre performed by the Zulu tribe from the north, therefore making the government's claims unjust no matter

how we look at it.

What saddens me the most about this situation is the little amount of attention it is receiving. One would think that maybe the UN or the EU could do something about such violations of human rights. Well, as it turns out, there were only a few nations that even acknowledged this issue, and even fewer of those that offered help. Knowing how difficult it is to escape South Africa, Australia and Russia offered asylum to Boer refugees leaving South Africa. I have also heard news of Hungary considering taking some action.

If you wish to learn more about what is happening, I suggest you have a look at a documentary called Farmlands, which you can find on YouTube. Also, if you would like to dig deeper you may try going directly to sites of organisations and initiatives of the farmers or even directly talking to one of the locals, whether on social media or various forums. By the way, if you wish to help out but don't know how, look for a petition regarding this issue in the near future. If no one wants to help, maybe we can at least try.

Richard Ján Mojš

7 SPÔSOBOV AKO SA STAŤ MILIONÁROM

... ČI UŠETRIŤ TO EURO NAVYŠE

Ako študenti veľmi často zápasíme s nedostatkom financií. Asi každý z nás pozná tie dni, keď je sáčková polievka podávaná ako hlavné jedlo a namiesto kávy v oblúbenej kaviarni sa ideme radšej prejsť (na čom samozrejme nie je nič zlé, kým neprší alebo nie je mínus 10.) Preto sme sa rozhodli ponúknuť vám pár spôsobov ako ušetriť a nebo stať sa študentským milionárom..

1. Píš, piš a piš všetko!

Prvá rada znie, všetko si zapisuj. Vytvor/ kúp si malý zápisník, kde si budeš pravidelne zapisovať všetky tvoje výdavky (samozrejme, neočakávame, že si tam budeš zapisovať aj rožky z bufetu, no skús si toho zapísať čo najviac.) Mesačný zápis našich výdavkov je skvelý ukazovateľ toho, na čo najčastejšie míňame peniaze. Vidieť kompletný zoznam našich nákupov nám natíska otázku, či

som naozaj tú šálku s nápisom a to nové tričko potreboval.

2. Budget znie ako otrava alebo ...

Keď už vieš, na čo míňaš, najčastejšie je čas spraviť s tvojimi výdavkami trochu poriadok. Skús si spísať predbežný zoznam vecí, ktoré budeš za celý mesiac potrebovať, plus, samozrejme, zahrň aj jedno dve kultúrne podujatia (to sa predsa neoplatí zmeškať aj keby si bol na mizine.) Skús vypočítať približnú sumu všetkého potrebného na mesiac prežitia a tú s nejakými drobnými použi ako tvoj budget. S budgetom máš istotu, že neminieš peniaze na veci, ktoré nepotrebuješ, rovnako tak si možno tento mesiac konečne kúpiš to, čo si si kvôli novému tričku nedoprial už tých pár mesiacov. Neber však budget až tak vážne, pretože sa ti môže zdať, že si príliš obmedzený, a teda si nedopraješ veci, vďaka ktorým by si nakoniec bol šťastný.

3. Nastav si cieľ.

A tým nemyslím ten životný. Jednoducho si vyber niečo, po čom si už dávno túžil a nikdy si to nedostal. Zisti si, koľko peňazí by to stálo a začni na to šetriť. Sprav to napríklad tak, že si budeš odkladať každý mesiac po menšej čiastke peňazí (dnes sa dá v banke požiadať o takzvaný šetriaci účet, ktorý funguje na princípe sťahovania určitej čiastky z tvojho účtu

na účet, ktorý slúži ako odkladacie miesto pre tvoje peniaze) a keď budeš mať dostatok financií, konečne si kúp to, po čom dlhé roky túžiš. Ak ťa to dovtedy prejde budeš mať aspoň dostatok peňazí na tvoje prípadné výlety a stále úlety.

4. Čo tak trochu handmade?

Viem, vyrábanie vecí nie je každého parketa, no je to jeden zo spôsobov ako ušetriť naozaj dostatočnú časť svojich úspor.

Handmade veci sa zídu práve pri výrobe darčiekov, kedy nemusíme platiť drahé večere a kupovať 100eurové šperky. Človeka predsa vždy najviac potešia darčeky, ktoré sú priamo od srdca (a to predsa handmade vecí sú, keď už do nich vložíme toľko času.) Ak práve nie si moc zručný typ, vždy sa nájde niekto v okolí, komu to s rukami ide a isto si za to nevydá nehoráznou sumu peňazí. Na handmade je tiež super to, že väčšinou využiješ veci, ktoré práve máš doma a ušetríš tým aj čas strávený v obchode. V neposlednom rade je taktiež výborné svoje zručnosti využiť na pretváranie alebo obnovenie svojho staršieho oblečenia, pričom sa vyvaruješ opätovného kúpenia nového.

5. Jedlo, ach jedlo ... viem, ty si esencia života.

Jest potrebujeme všetci, no cestu ako a čo budeme jest si tiež vieme vybrať sami. Fast – foody vraj nie sú vždy tie najvýhodnejšie riešenia. Povedzme si pravdu, koľkokrát si zostal hladný po tom, ako si z nejakého vyšiel? Je fajn dopriať si vyvážené jedlo, ktoré si môžeš pripraviť aj doma alebo zvoliť reštauráciu s dobrou a finančne rozumnou cenou. Taktiež je veľmi dôležité vedieť ako nakupovať potraviny, pretože nie kvantita

ale kvalita a využiteľnosť zohráva v tomto smere dôležitú úlohu. Ak si nakúpiš pár základných surovín, plus tri extra k tomu vieš z nich vyčariť rôzne varianty jedál ver mi, ani ťa to nakoniec nebude stáť veľa.

6. Staň sa eco friendly.

Spoj nevyhnutné s praktickým a začni nakupovať v sekáci. Nielenže parádne ušetríš (najmä počas dní, keď majú všetko doslova za 1 euro), ale si aj nakúpiš parádne kúsky, ktoré isto nebude mať nikto iný v tvojom okolí. Kupuj ale veci s rozumom a pred kúpou sa vždy opýtaj sám seba ako sa vidíš v týchto šatách o pár mesiacov. Kúp si tiež sklenenú fľašu a ušetri tak neustále kupovanie vôd v plastových fľašiach. Požičiavaj si knihy z knižnice namiesto neustáleho kupovania nových kníh a nezabudni si do obchodov vždy so sebou priniesť aj plátnennú tašku aby si za tašku zbytočne nepriplácal. Ak niekedy budeš mať čas a chuť vyskúšaj si vyrobiť domáce masky na tvár, šampón z vajčiek alebo bylínok, či mydlá, na ktoré minieš len domáce zásoby. Byť eco vie byť aj parádne výhodné.

7. Zostaň na 0.

Teda nie doslovne, len nič nemiň a zároveň nakupuj. Ako na to? Skús využiť veci, oblečenie a nábytok, ktorý už isto potrebovať nebudeš. Pokús sa ho predať cez online bazáre, na sociálnych sieťach, či lokálnych bazároch. Za peniaze, ktoré utŕžiš si kúp všetky potrebné veci na mesiac a takto si budeš istý, že si nič z tvojich pôvodných peňazí neminul. Nahradíš tak nepotrebné za užitočné a ešte sa budeš tešiť zo svojho podnikateľského potenciálu.

WHAT FASHION MEANS TO ME...

If you want to make an article about fashion, it's easy. You can write about the latest trends, the fashion week, all the must-haves, but in order to do all of that, I wanted to know your clear, unrestricted opinion on why it is such an overly discussed and, for some, even overrated subject worth writing about. So I asked what fashion means to you...

"Art expresses feelings & thoughts, awakens the senses. It is beautiful & ugly at the same time, it disturbs and disrupts. Options for creation and self-realization are the reasons why I love art. I do art to create and to self-realize... to fulfill my needs. I consider fashion an art. Therefore I don't dress to impress, I dress to express."

A. Gallová

"Fashion, for me, is a carefully crafted story, expressed through what I am wearing, fully within my control, achieving a particular goal in every situation. Besides that, it is an art and a science, which, when mastered, can create a spectacle embodying both beauty and elegance with an effortless finesse. A mastery that enriches my life well beyond the world of fashion. (BTW: I am speaking of classic fashion, not the pitiful creations of modern skinny & ripped era.)"

A. Jurga

"For me, fashion embodies primarily revolution. What I wear is what I think. It is my way of saying everything from 'I love you' to political statements. When

you are dressed from head to toe in rainbow stripes, believe me, you can change more than you think. At this time of the year, fashion weeks are rollin'. I see the response on my Instagram every day. It's huge. Of course, fashion has its issues, but it disposes of a major quality, it's an unbelievable global influence, because if we can persuade people who had nightmares from corduroy trousers in their childhood to run into shops in September 2018 looking for that perfect orange corduroy pair. Can you imagine, what would happen if every other girl was running around with a tee saying "Home is, where a bra isn't." This way, we would change a lot. What's more, when it's done well, it even looks good. I think that's why we might as well call it art. "

K. Pirháčová

"How I dress represents what I like and often determines how I feel throughout the day - it's like the weather. I try to take advantage of the opportunity to distinguish myself. Originality is precious and I appreciate all the people that use fashion as a tool to show off who they are."

G. Chlebcová

“Well, I was thinking a lot about it, but the only thing that came to my mind was simply happiness. I am not that kind of person who would dress to express feelings or opinions, at least not now. For me, fashion is pure joy. Every morning I put on an outfit which I had planned the previous night, and it already makes my day. Different textures and cuts, outstanding jewelry and colorful shoes, it all makes a whirl of combination within me and I cannot help but automatically smile.”

Ms. Buknová

“After having to wear a school uniform every day for 7 years, it was liberating to finally be able to wear what I wanted. Fashion, for me, is a way to externalize my personality and to share my individuality. It is a form of communication; we can communicate how we're feeling, how we see ourselves, what we like in what we choose to wear. Personal style is more important than trends, as it means that you can reflect and be your-

self authentically. However, that isn't to say one can't wear something that's trendy if they like it. What we choose to wear is a way for us to choose how we want to be received. Just as a painting is with a thousand words, fashion is worth a thousand emotions.”

T. P. Quang

Well, for me, fashion is everything; it is the zest of my life and my greatest enjoyment. I adore its past, present, and future, and I do so with every single cell in me. But I am selfish with it, I can't dress to express an idea or make a statement. I dress solemnly for my egoistic agenda. The clothes I choose are the ones that make me feel powerful, that represent the woman I am. Through them, I can live out all of the personas within me. I guess there are times when my atrociously theatrical nature is to blame or to thank. Even though I had some ups and downs with fashion, at the end of the day I must admit that it is my biggest happiness, indeed.

Lea Luptáková

ON SLEEP AND WHY YOU DO ACTUALLY NEED IT

I'm sure we all know how important sleep is. It helps us with learning, concentration, and being a better person overall. But then, why aren't we sleeping more?

Roughly one in ten teenagers gets enough sleep, which is between eight to ten hours, every night. If you sleep eight hours and think that you're all good – eight hours is the bare minimum. We may not be babies who need 18 hours of sleep anymore, but we still aren't adults who need only seven to nine hours a night. Of course, getting a proper night's sleep is very hard when you have a project to finish, two tests, and a pop test to mix things up, all due tomorrow. Is it your own fault? Maybe, but hating your past self for not doing anything isn't going to help and you surely won't let those three empty coffee cups go to waste.

When school starts is also partly at fault for our non-existent sleep, too. There have been many studies that show that school starting later results in happier, healthier students and better marks. Teenagers start feeling tired naturally at about 11 pm, which means that even if you try and go to bed at 9 to get your beauty sleep, your body disagrees and keeps you up much longer than you'd like. After a hard day it might be fairly easy to fall asleep, but most of the time it's not. Take into account the fact that most of us have to commute every day from the dorm, which means waking up much at half past six if we plan not to look like a mess, or even earlier if we

need to go to a zero lesson, and you get a pretty large sleep deficit. You decide that you'll just catch up over the weekend, but having an inconsistent sleep schedule leaves your body confused and affects both your mental and physical health. One hour of sleeping in is okay, but going to sleep at three in the morning and waking up just in time for early dinner is unhealthy.

You decide that you don't need any sleep at all, since you have your most beloved substance – coffee. However, while it might help temporarily, it's definitely not a good enough substitute for sleep. Your body slowly gets used to the caffeine and you start feeling sleepy again, even though you just drank a coffee. The solution is easy – drink more coffee. Now do this every time you stop feeling the effects of coffee and you have a pretty neat addiction. Try to stop and you'll feel like it's the worst day of your life – you're exhausted all the time and your will to live is somehow more non-existent than before. You won't get used to not sleeping either – only start feeling worse and worse, your mental abilities deteriorating along with your grades.

So, while it's almost impossible to have a proper sleep schedule given our obstacles, we should at least try our best to keep it somewhat constant and not unnecessarily worsen it. Whether that means doing your homework during the day or not starting a movie at eleven is up to you.

Terézia Slyšková

7 JOKES THAT WILL TURN YOU INTO A STAR OF EVERY PARTY

If I got one euro every time I asked: “Got it?”, after I told my friends a joke and they just stared at me awkwardly, I wouldn’t have to work. Ever. It feels like they all turn into noble gases in the process because there is literally no reaction... Ha-ha, got it? But seriously now, I think that nerd jokes have so much potential and once you try to look into them, not only you’ll get amused, you’ll also gain new knowledge or even interest in a given topic. It’s 2 in 1. Just like coffee. Only not that addictive. Actually, forget the last sentence. Now, let’s have a look at some of my favourite pieces!

Heisenberg gets pulled over for speeding. “Do you know how fast you were going?” asks the cop. Heisenberg replies: “No, but I know exactly where I am.” The cop looks at Heisenberg totally confused. “You were doing 110km/h!” he says. “Well, great,” says Heisenberg. “Now I’m lost.”

Werner Karl Heisenberg is rightfully considered to be one of the greatest physicists of the 20th century and his uncertainty principle is one of not many physics ideas that are quite well known among people. It is based on the idea that all objects in the universe behave like both the particle (which means that they only exist at one single place at time) and wave (which means it doesn’t have a single position, but we can measure its wavelength by measuring the dis-

tance between two neighbouring peaks). To sum it up, when it comes to a particle, we can nicely estimate its position, while wave and its wavelength are related to a momentum (mass * velocity). And this is when the things get funny. We can find a wavelength and a momentum of a pure wave but it has no position. We can also estimate a position of a particle but it has no momentum. Is there a way to find both? Well, yes and no. By combining several waves and choosing a small portion of it with the highest probability of a particle being in a given place, we can get close to it. The problem is that in this case, we are automatically losing the certainty. Or, as Heisenberg’s principle of uncertainty has it: the momentum and position of a particle cannot both be precisely determined at the same time and the more we know about one of them, the less we know about the other.

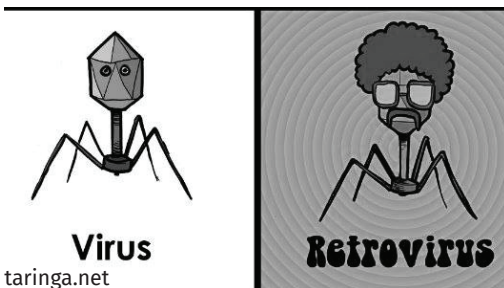

Two chemists go into a restaurant. The first one says, "I think I'll have H2O." The second one says "I think I'll have H2O too" -- and he died.

H2O or water in its liquid state is a colourless, tasteless and odourless substance that is absolutely vital for life and important for our health. We can't say the same thing about H2O2 (which is read the same way as "H2O too"), better known as hydrogen peroxide. This simple peroxide is often used as a bleaching agent and antiseptic. It naturally occurs in our bodies in small amount and is even used in medicine. However, if our chemist tried drinking it like water, the organic matter in his stomach would start to oxidize and that would likely be fatal for him.

Why couldn't the plants escape prison? Their cells were surrounded by walls.

This one is simple, and many people understand it (I should inform you that it doesn't necessarily mean that they find it more amusing). We have all gone through this in our biology lessons and there was a time when we could list all parts of an animal cell as well as those of a plant cell even if woken up at midnight. We could also easily list the differences between these two types. One of the differences was the presence of a

taringa.net

cell wall in a plant cell only. And that's exactly what this joke is based on.

There are 10 types of people in this world. Those who understand binary and those who don't.

People who understand binary and people who do not understand binary. These are two different groups. You either belong to one of them or to the other one. What does a number 10 have to do with it? Binary system is everywhere around us. It is a language of our computers and other digital electronics and it consists of 0s and 1s only. Each of these digits represents a certain power of 2, starting with (that's equal to 1) on the right side. As we then continue to the left the power increases by one with each position (like , , and so on). If we look at a number in binary, we should look for the powers of 2 represented by the positions and then add those powers of 2 that are represented by the positions with 1s standing on them. By doing this, we will get an actual number in decimal system we are used to.

$$100101 = [(1) \times 25] + [(0) \times 24] + [(0) \times 23] + [(1) \times 22] + [(0) \times 21] + [(1) \times 20]$$

$$100101 = [1 \times 32] + [0 \times 16] + [0 \times 8] + [1 \times 4] + [0 \times 2] + [1 \times 1]$$

$$100101 = 37$$

When it comes to a number in the joke, it's super simple:

$$10 = [(1) \times 21] + [(0) \times 20]$$

$$10 = [1 \times 2] + [0 \times 1]$$

$$10 = 2$$

So, we may be using number 10 but in binary code, it stands for 2. The 2 types of people!

Jana Uhrinová

SLOVENSKO VERZUS ZERO WASTE

Existuje posmrtný život? Pre odpad vyprodukovaný na Slovensku určite nie. Teda až na pár vyvolených. Ako sme teda na tom v skutočnosti, čo sa týka recyklovania, produkcie odpadu a ekologického zmýšľania?

Prekvapivo, Slovensko patrí medzi členské štáty EÚ s najnižším podielom recyklovaného či kompostovaného komunálneho odpadu. Väčšina komunálneho odpadu sa na Slovensku skládkuje (66 %) alebo spaľuje (11 %) a len 23 % sa recykluje alebo kompostuje. Vláda však už prišla na to, že sa od bežných smrteľníkov až tak nelíši, a teda že ich tiež najviac motivujú peniaze. Takže aj k nám v roku 2019 konečne dorazí dlhoočakávané zvyšovanie poplatkov za vyprodukovaný odpad. Cieľom, samozrejme, nie je vyberať čo najviac peňazí, ako by si mnohí mohli myslieť, ale motivovať ľudí k triedeniu odpadu. Skládky budú platiť viac peňazí za tonu odpadkov, ktoré skladujú. My budeme platiť viac za množstvo odpadu ktoré na skládku poputuje a tak dookola.

Musíme si však povedať, že dosiahnutie vytýčeného cieľu, recyklovať 50% odpadu do roku 2020 je len malý krok k vyriešeniu skutočného problému. Recyklovanie totiž nie je cesta. Alebo inak povedané, je to len časť cesty.

Riešením je odpad vôbec neprodukovať a nie ho hádzať do koša. Či už do jedného čierneho alebo do farebných. Povedzme, že všetko, čo vyhodíte, sa skutočne zrecykluje. Samotný proces recyklácie často využíva viac energie a zdrojov ako vytváranie prvotných materiálov. V každom prípade všetky plasty nakoniec skončia na skládke bez ohľadu na to, aká bola ich životná cesta. A zostanú na skládke ďalších 500 rokov. Pomôcť môže len kupovanie vecí, ktoré nakoniec nechcete vyhodiť alebo recyklovať. Dobrá správa však je, že teória Zero Waste sa po novom dá aplikovať aj u nás, na Slovensku - konkrétne v Bratislave. Zatiaľ. Podobne ako v prípade mnohých ďalších vymožeností, aj pri Zero Waste sa Slovensko delí na dve časti. A to na Bratislavu a na ... zvyšok. Je pravda, že ľudia tam majú viac možností, informácií, prostriedkov a ľahší prístup k tomuto životnému štýlu. Šikovných a rozhladených ľudí však

Filozofia Zero Waste

v každej obci pribúda a pravdu povediac, kto chce, ten si nájde cestu či už to bude v Bratislave alebo v Sučanoch.

Na záver sme pre vás ešte zozbierali pár praktických tipov, ktoré hravo zvládne ešte aj ten najneekologickejší študent Gbasu. Nech nemusíme platiť tých 17 eur za tonu odpadu.

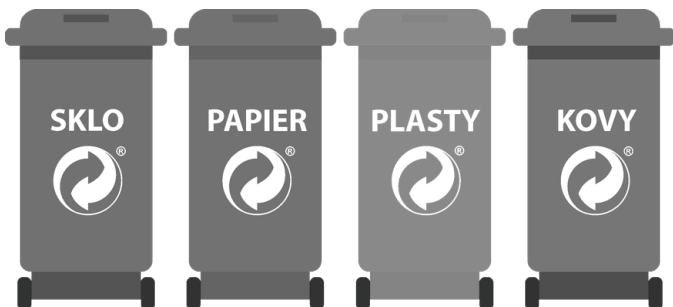
S touto životnou filozofiou treba hlavne začať zľahka, nech vás to hneď neomrzí. Ak však budete šikovní, ušetríte veľa peňazí a okrem iného zachránite svoje životné prostredie.

Určite navštívte stránku Petry Slezákovskej zerowasteslovakia.sk. Obsahuje všetky

informácie, ktoré by vám pri začiatkoch mohli pomôcť. Nájdete tu aj linky na užitočné stránky, značky alebo obchodíky, ktoré vznikajú vďaka skvelým ľuďom aj tu na Slovensku.

Zero Waste je okrem iného hlavne o nakupovaní, respektíve o nenakupovaní alebo nakupovaní s rozumom, či už ide o oblečenie, jedlo, nápoje, kozmetiku alebo čistiace prostriedky. Stránky ako mapa.reduca.cz, prijemneveci.sk, sashe.sk alebo ekodoma.sk vám to všetko uľahčia.

V mene Bakelity vám všetkým držím palce a verím že na každom našom stretnutí pribudne pár nových nadšencov a ľudí, ktorí sa neboja byť iní. Lebo priznajme si, byť Zero Waste je pre väčšinu ľudí nepredstaviteľné až divné. Našťastie, my na Gbase sa ani nesnažíme byť normálni.

ŽIACKA ŠKOLSKÁ RADA

Najdrahšia GBASač! Spolu so začiatkom školských radostí prichádza aj veľa možností, ako ich posilniť. Dokonca aj tie menej príjemné stránky školských dní sa pomocou fantázie dajú zmeniť na hodné spokojnosti. Akékoľvek pripomienky týkajúce sa života na GBASe, nápady na jeho vylepšenie z tých najrôznejších spektier, či kreatívne, aj keď možno náročnejšie a nákladnejšie projekty sú vítané v schránke Žiackej školskej rady na druhom poschodí, či ako zmienka jednému z členov. Tak ako každý rok, aj tentokrát má rada dvoch zástupcov z každého ročníka, ktorí sa počas celého roka budú spoločnými silami snažiť, aby realizovanie všetkých Vašich podnetov prebehlo bez problémov a aby GBAS nebol len obyčajnou školou, no prostredím pre rôzne besedy, akcie a aktivity, ktoré potešia rozum, srdce či

športového ducha. Najostrieľanejšími členmi v rade sú bezpochyby naši piataci – Sabína Kvasnicová a Adrienn Gallová, za štvrtý ročník Vás zastupujú predsedníčka ŽŠR, Dominika Kovačovičová a Daša Novyzedláková, z tretieho Samuel Mihalčík a Šimon Pekar, za druhý ročník Zuzana Hudáčová a Dario Mikuš a naším najnovším prírastkom sú zástupcovia prvého ročníka Natália Michalcová a Lukáš Sabo. Všetky naše zasadnutia sú otvorené každému, kto by nás chcel potešiť svojou návštevou, no pokiaľ vám Váš nabitý program neumožňuje prísť, a predsa len túžite vedieť, čo je nového, neváhajte zavítať medzi riadky zápisníc, ktoré pre Vás budeme odteraz pravidelne zverejňovať. Tešíme sa na vás!

S láskou,
Vaša ŽŠR

Dáša Novyzedláková

LITERÁRNA PRÍLOHA
OROL SUČIANSKY

Takisto ako štúrovci v Slovenských národných novinách, aj my vám v tomto Karise ponúkame literárnu prílohu, aby ste si užili to najlepšie, čo naša škola ponúka. Táto príloha je bohatená súbojom dvoch klubov kreatívneho písania, lebo skôr či neskôr by k tejto priateľskej bitke (žiadne iskry nelietali) aj tak došlo. Je len na vás, kto sa stane víťazom. Pre toto číslo tému vyberal anglický GBAS Writers.

Pravidlá súboja:

Každý klub odovzdá 2 poviedky v rozsahu do 800 slov. Jazyk aj taktika ľubovoľná. Témou je vybrať si predmet, ktorý sa stratil alebo našiel na našej škole (z facebookovej skupiny Straty a nálezy GBAS) a napíše o danom predmete príbeh. Aby to nebolo také ľahké, všetko to musí byť napísané v Kafkovom štýle.

KREATÍVNE PÍSANIE

Krúžok tvorivého písania v slovenskom jazyku vznikol minulý rok pod vedením pani učiteľky Ďaďovej. Je zameraný na písanie prózy ale i poézie a je otvorený pre každého, kto píše, alebo by chcel začať písať. Okrem pracovania na svojej tvorbe sa však členovia krúžku zapájajú aj do literárnych súťaží akými sú napr. Paulínyho Turiec či Medziriadky. Stretnutia prebiehajú v štvrtok na nulte hodine.

POVIEDKA Č.1

Keď sa M jedného rána prebudil z nepokojných snov, zistil, že sa nepremenil na žiaden príšerný hmyz. Namiesto toho zistil, že nemá topánky, ktoré by ho inak ochránili pred nehostinným dažďom, typickým pre kraj, v ktorom žil. Po menšej kontrole svojej skromne zariadenej izby dospel k záveru, že si ich musel zabudnúť v škole. Cestu do školy mu znepríjemňovali ľudia, ktorí sa na neho pozerali s istým pohrdaním a odporom. Ich pohľady, síce nie veľmi prenikavé, zato však zlomyseľné, M-a naplňali pocitom, ktorý sám nedokázal opísať. Kráčal po špinavých uliciach a stále viac si uvedomoval, že jeho ponožky sú úplne premočené a pomaly sa menia na ohyzdne dotrhane handry, vhodné akurát tak na čistenie starých, špinavých, zamastených a viac už nepoužiteľných panvíc a hrncov. Neúspech ho stretol aj v škole – nenašiel svoje topánky v šatni. Bol si však istý, že si ich zabudol v škole; možnosť, že mu ich niekto ukradol, mu zatiaľ nenapadla. Rozhodol sa teda, že svoju stratu oznámi vyššie postaveným autoritám. Aj keď ho už dlhodobo iritovali, toto riešenie sa mu zdalo ako najjednoduchšie a najpriateľnejšie. Kráčal hore schodmi, ktoré sa mu už od začiatku zdali nekonečne dlhé. Jeho triedna profesorka (dostal sa k nej po niekoľkých minútach strávených čakaním pred zavretými dverami) nemala v tej chvíli čas a poslala ho vyššie, za mužom, ktorého meno nik nevedel, no každý sa ho bál. Keď vošiel do jeho kancelárie, ovalil ho typický zápach horúceho asfaltu, rozhorúčeného železa a nafty. Muž v kresle akoby tušil, prečo M prišiel a podstrčil mu niekoľkostranový dotazník a čistý papier na žiadosť. Po hodine vypisovania

sa M odvážil spýtať muža, čo má robiť. Muž však neodpovedal, vyzeral nesmierne zaneprázdnený telefonovaním. Jeho hlas bol zvučný, rečnícky, no zároveň chrapľavo odporný. Naďalej telefonoval, no aspoň ukázal prstom na najvyššie poschodie, sídlo toho, ktorý má také dlhé meno, že ho ním nikto neoslovuje. Každý používal skrátene meno, tí odvážnejší pejoratíva. Na dané poschodie viedli schody, no boli iné ako ostatné – neboli murované, ale z lešteného tisu. M kráčal hore a pri každom kroku sa chvel, jeho nohy sa menili na traslavú masu aspiku. Zaklopal na ťažké dvere z ocele, ktoré sa okamžite (a s veľkým škripotom) otvorili. Z miestnosti vyšiel jesenný ranný chlad a oblapil M-a. No napriek tomu sa odvážil vstúpiť. Za stolom sedel on. Bol oblečený nesmierne elegantne, no jeho žobracky vzhľad mu dodával skorumpovaný punc. M ho ani nestihol osloviť a už sa postavil. To, čo M videl, mu podlomilo kolená. Mal obuté jeho topánky. Na M-ovu otázku, ktorá okamžite nasledovala, odpovedal. Sú to moje topánky. Včera som si ich kúpil. Temnota obklopila M-a a zaspal. Zobudil sa v šatni – nahý. Na chodbe postávali ostatní študenti a hlasno sa rozprávali.

POVIEDKA Č.2

Za zvláštneho hmlistého rána si Artur uvedomil, že v jeho vrecku na telesnú sa nenachádzajú legíny, ktoré tam podľa vyhlášky majú byť. Poobzeral sa po šatni s plesnivými stenami a hľadal náhradu. Uvedomoval si, že ak nič nenájde, bude sa musieť nahlásiť v Kancelárii. Cudzie nohavice mu mali poslúžiť ako náhrada za svoje, čierne, otočené tromi bielymi pruhmi. Nikdy si ich neobliekol, no pri každom nástupe na telesnú výchovu sa nimi musel preukázať.

Pršalo. Artur stál v mokrej mláke a váhal. Uvažoval nad morálnosťou krádeže cudzieho kusu oblečenia, no po chvíli tieto myšlienky odohnal a snažil sa uvažovať pokojne. Bol predsa poistený. Ak mu legíny niekto ukradol, oni všetko preveria a vrátia mu finančnú náhradu. Po finančnú náhradu sa chodieval do Kabinetu.

Artur prešiel do mrazivých chodieb, ozvenu krokov počul z prázdných rohov a so strachom kráčal k dverám. Vedel, že za nimi ho bude čakať Dotazník o náhrade. Stisol kľučku, kĺzala sa mu v rukách ako had. Dvere výzgal pre nedostatky oleja a prostriedkov na ich zakúpenie.

S traslavými prstami vstúpil do Kabinetu, kde za kopou papiera trkotali hlasy bez tváre. Zdalo sa, že hŕba stále narastá. Pozoroval nové listy papiera, pripadalo mu, že vážia niekoľko ton, pripomínali mu ťažké olovené tyče, ktorými ho otec bil, keď bol ešte dieťa. Prehovoril šeptom:

“Dobrý deň.”

Zostalo ticho, prudké tresnutie dverami ho odhodilo do tvrdej stoličky.

“Boli mi odcudzené legíny.” prehlásil rozhodným hlasom, hodným ukrivdeného, ktorý sa domáha svojho odškodnenia.

Na stole pristal papier. Na rohoch sa mu zdal vlhký, akoby ho držali nervózne ruky a smrdel zatuchlinou. Oprel sa o oba lakte a cítil, že padá dolu, jeho lakte sa menili na gumové klince zapichnuté do stola. Pomyslel si, že v takýchto priestoroch by malo byť nelegálne pracovať, nie to ešte vykonávať prácu spojenú s administratívou.

Začal písať. Prázdne miesta na neho pozerali, orámované čiernou linkou sa ťahali od hora až po spodok a v ľavom dolnom rohu si všimol zlomok. 1/78654552. Povzdychol si, prehol obľý chrbát a takmer zaskučal ako pes, no zastavila ho hanba pred člove-

kom bez tváre. Uvedomoval si, že musí stihnúť prvú hodinu. Niekde v dialke začul škreklavé pískanie.

Artur sa pozrel na papiere a začal rátať, pri vyhliadke nekonečná pocítil ťažobu porovnateľnú s rannou hmlou. V duchu si uvedomoval, že je jeho povinnosťou vyplniť ich všetky a pustil sa do písania. Odpovedal na otázky týkajúce sa pobytu, veľkosti nohy, prenosných chorôb, rodinnej anamnézy, stavu bankového účtu.

Z papierov odbúdalo, čas sa prekrúcal pomaly a lenivo, hodinky zostali stáť pred ôsmou. Ešte desať minút pochmúrneho rána a plesnivých papierov. Za kopou zostalo ticho, len pomalé škrípanie zubami ho znervózňovalo. Začal písať zrkadlovo.

Na ďalší papier písal ľavou rukou. Zistil, že má rodené vľohy pre prehadzovanie rúk a čoskoro si osvojil písanie obomi rukami naraz. Dôkladne ukladal papiere na kopu, uhládzal im rohy, až napokon vyhladil všetky vlnovky. Niektoré zavesil do okna, na iné si sadol, aby ho nezaťažovala tvrdosť dreva.

O osem desať s vydesením zistil, že nemá tvár.

Ahojte, našli sa čierne Adidas leginy v 3.08 a sú odložené v kabinete matematiky 😊

1

 Páči sa mi to

 Komentovať

GBAS WRITERS

Our club was founded in 2014 and we're now celebrating the 5th year of its existence. We're open to anyone who loves writing, reading or even talking about it. You can find us on Facebook, Instagram, Twitter (yes), and our very own website. In our club, you're free to write in any language you wish. Club meetings are held in 4.06/club every Thursday morning.

POVIEDKA Č.1

The clock strikes once at one o'clock, twice at two o'clock and he can't seem to remember the rest of this formula. But as it happens every night these days, when he stops counting sheep dressed as stars, comets, and other objects in space, and when he stops counting gongs and bells, he falls asleep hard. The sound of a TV wakes him up. The church bell gets him back to sleep. Once or twice a night. When the bell rings and he falls asleep, there's always one of them occupying his personal space. One of you. Never more. One or two and that's all he can tell you for now.

What's on their minds, he can't tell you. You can never tell what's in people's minds. From what he's heard, it's nothing interesting. They told him a few interesting things once or twice, but he doesn't remember a single one. Other days, he's always been

looked down upon. The men who made him in a factory far away both wore muddy clothes and they had saws and hammers and items of clothing. Not that he needed clothes, not at all. Maybe that's why the new ones left him here, in the streets, fighting for the greater image of body positivity.

What a silly cause! Every one of them looks exactly the same, not seeming to have seen a different one. He doesn't need to make big statements, however, all he ever wanted is to see a new place, or maybe two. His dream has come true and for now, that's all that he can tell you.

„You are so old,“ they said. „Oh, this needs to be cleaned up.“ That's what they're telling him, too. Not that he understands them. He can understand a word or two, the rest he can guess. Luckily for them, he can't tell them what's on his mind, even though he's tried that once or twice. Being the dominant one has never been a dream of his, having the dominant number two hasn't been one, too.

As the clock struck again, not once or twice, but a completely different number of times, he was carried here and laid down on the damp but well-trimmed grass. He was carried on the shoulders of two, one other was carried on his. It's April already, but the night was still freezing and windy. They all had a lot to do not to catch a cold. This change of environment excited him, or it was the shivers from the cold, don't worry though, he didn't catch one, but one could say this is the perfect weather to lie down on a couch with a book, herbal tea, and cozy blankets. Not him, that's all he can tell you for now. When the wind blows from the west all he can smell is the decaying compost in one corner. Not that he can smell, but he can guess.

The two of them were left there, in the hands of destiny, in the hands of a better tomorrow. As his companion did, he too fell asleep. The church bell stopped ringing and there was this one night for them both.

But what a feeling, waking up the other day knowing this hasn't been a dream. His companion left, however. He was not all for the body positivity issue. He was left there alone realising he looks the same as the others of his kind, but not even one managed, too, to travel such a long distance from their spot in the corner of their rooms, watching TV all day, and counting gongs and bells in their minds, looking out for sheep dressed as stars, comets, and other objects in space.

Basking in the sun, two men approached him. He couldn't remain unseen being the only couch here at GBAS. The other ones of his kind have been recently replaced by chairs. They came and saw, and sawed him in two. At once he became two. From then on, he could be in two places at once, and once he was in one place twice. They had misplaced him, they said. At least he doesn't have to spend his youth in front of the TV screen. That's all that he can tell you for now. The rest he'll tell you once.

POVIEDKA Č.2

He stood there, in the middle of the living room, calm as always, proud and clean. He was one of the best and he knew it. Elegant greenish fabric, seats filled with the softest foam, four decently looking dark wooden legs, and two large feather-filled cushions throning on the top of him.

So what if he was just a Sofa, he thought. There was no reason for him to be discontented with his life as he had everything a sofa could ever wish for. He was treated

fairly well, having his fabric cleaned with a detergent and cushions washed in a washing machine twice a year. And his social life also wasn't the worst. People liked sitting on him nearly every evening, having all kinds of conversations, playing cards or just enjoying their afternoon naps, casually hugging one or both of his cushions. He felt loved.

But one night, something completely unexpected happened. The day wasn't unlike the others and the Sofa, as far as he could remember, hasn't done anything bad. It was about 4 am in the morning and there was a party going on in the house. Sofa liked the parties, adored listening to people chatting, had always been greatly fascinated by human life... But that night he was more tired than usual and, therefore, was woken up by four people lifting him up. It was a great shock to him. "They must be moving me to another room. But why now, in the middle of the night?" he thought. His vision was still blurry from the interrupted sleep, but his mind was already racing. No one had ever done something this rude to him.

His confusion grew greater when he realised that these four people aren't only taking him to another room. In fact, they have left the house carrying him while laughing.

Where were they carrying him? And why? There were numerous questions popping up in his mind. Is it because of his age? Or was he too dominant, too much in the centre of the room? Or maybe too little? Did they find a better sofa, a substitute for him? Never in his long life had he felt so self-conscious and vulnerable.

The Sofa was so puzzled that he almost didn't notice when they laid him on the ground. He felt something cold underneath, he realised. All his life, he was taking the best care of himself, and now? They are laying him on the wet, dirty grass, completely unsuitable for poor wooden Sofa's legs.

There was a sudden silence. Sofa was so angry he didn't even realise when they left him all by himself. But it was only then that the real panic started to swallow him.

Could this be just some kind of a misunderstanding? As much as he would love to, he couldn't force himself to believe so. How could people just take a big heavy sofa far away from home, place it on a grass field, and then forget all about it?

He was thinking about every time he felt so loved and respected. Was it all just a lie? Did they ever care about him? What was he even thinking...? He never knew what were they talking about once they left the living room.

And maybe,...it was hard to accept that thought in the beginning...maybe he deserved all of this. His huge pride killed the humble sofa he once used to be. And it has to be admitted that he was getting older. 16 years is a lot for a sofa made just of foam. It had never been leather. And he wasn't the most beautiful one either. His cloth was getting dull lately and even regular washing couldn't stop him from catching a brownish shade.

Why would anyone want such a sofa? Even if the choice was his, he would surely go for a more modern one, brightly coloured, softer, and more comfortable one. Time surely took away his flexibility and maybe (his thoughts were slowly breaking his foamy heart apart) people were sitting on him lately only so that he wouldn't feel bad about himself. But that could never go on forever, and therefore throwing him away was the best thing they could have done to him. They were even nice enough

to throw him away in the middle of the night so no one would witness his shame. He could even be so thankful if he only hadn't spent the whole life of his living such a naïve lie. And so, without any pleasures of life awaiting him, the poor old Sofa died of self-pity at 8:43 am.

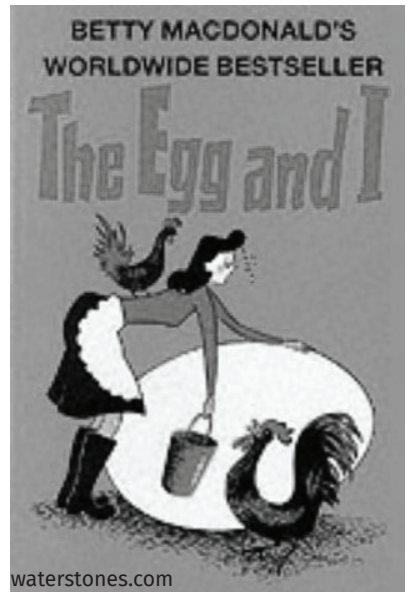

REVIEWS

Book

Betty MacDonald – The Egg and I (1945)

Books are a great source of knowledge and amusement. Now, let me introduce one of the pieces I like to go for when I am looking for the latter one. The Egg and I is an autobiographic novel by Betty MacDonald which was first published in 1945. It soon became a best-seller, teaching people how to look at every situation with optimism. Betty tells us what her day-to-day life looks like since she married Bob – a practical man, whose biggest dream is to own a chicken farm. Betty was taught that a wife should always follow her husband and do everything to make him happy. Even if it includes moving to mountains full of bears, pumas, and neighbours with many children and

lackadaisical attitude. Throughout the book, she is giving us important and useful advice. For example, if you see a little boy, who is biting a starfish while his slightly drunk parents are ignoring him, do not try to take a starfish away from him. There is a huge risk that the boy will then bite you in your ankle instead. Betty is constantly showing us that it doesn't matter how bad the situation is because it can always get worse. The most important thing is to stay positive and make fun of it. That's also why I think that this book is perfect for those people, who want to enjoy some relaxing reading time without having to think much. Occasional bursts of laughter are just a pleasant bonus.

Jana Uhrinová

Music

BTS – Love Yourself: Answer (2018)

Yes, I'm going to spread this epidemic called kpop. BTS is a Korean boyband formed in 2013 and even though I discovered it just this January, I listen to it the most (according to Spotify). What makes this and other albums special, is the range of styles included and the message it conveys (together with their UNICEF campaign – trying to stop teen and child violence by loving themselves). What I enjoyed was the Korean folk influence in some of the songs, the music becoming very electronic and pop, but still showing some of their traditions. The album also has seven solo songs (one for each member) that can present us their personalities better, something, what is a reason behind their success and what I truly admire – their work ethic. As a proof, while I was writing this report, Rap Monster (leader) released another album and they toured many countries.

Even though the majority of their lyrics is in Korean, chanting to the music becomes much easier over time, even addictive. My personal favourites are Serendipity, See-saw and IDOL (most viewed music video in the world right now). Despite them not being known among the older generations (my mum can appreciate the dancing though), I heard them on Slovak radio stations a few times. I made my grandma listen to it, my boyfriend too, they didn't like it much, but you can also give it a try.

Lucia Magáthová

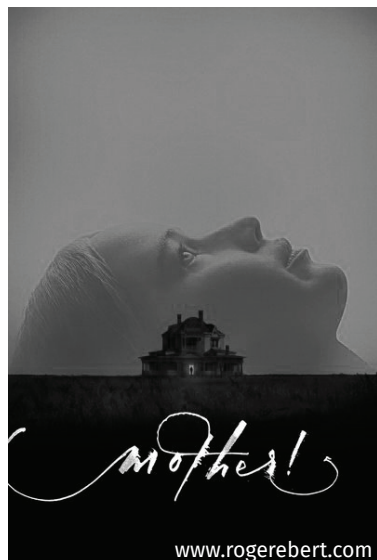
Movie

Mother! (2017)

American director, screenwriter, master of the disturbing, Darren Aronofsky, uses his film-making prowess to narrate the story of the origin and downfall of humanity while sparking controversy per usual.

Starring Javier Bardem and Jennifer Lawrence, 'Mother!' is a psychological horror film introducing the tale of a man, a woman, and a house. The Bardem and Lawrence characters are referred to as 'The Poet' and 'Mother' - giving us numerous opportunities to divulge the symbolism depicted. What we witness at first is a romantic relationship with the two being dependent on each other to a great extent. Taking place in a dated, charming house, the story evolves as the characters' attitudes towards each other change, given certain circumstances.

'Mother!' analyzes human behavior as it portrays the loss of our respect and love for nature. It applies violent motifs representing the worst of mankind. There are several unpleasant scenes that might strike us as extremely aggressive but only contribute to the realistic image created by Aronofsky. The sound plays a special role, creeping in the background, giving us a worrisome feel along with the setting. All of this together makes it an exceptional horror film as it does its job by terrifying the audience, but also delivers a message.

Gabriela Chlebcová

Theatre

Med a prach: Krása a hnus: Umelecká úvaha stratená v blábote a bese.

Už podľa podtitulu „Nezastupiteľnosť nepomenovateľného“ tejto výtvarno-hudobnej performance sme ako diváci očakávali neobvyklé a experimentálne vystúpenie. Aj sme ho dostali.

Slovenské zoskupenie Med a prach si pre scény ich projektu Krása a hnus vyberajú autentické priestory, s prvkami sakrálnosti či opotrebovanosti, po celom Slovensku – aj preto si v Martine vybrali koncertnú miestnosť Barmusea s freskovou výzdobou stien. Ústrednú tému je ťažko definovať a Med a prach sa o ľahkú interpretáciu myšlienok ani nesnaží. Účinkujúci, pod vedením režiséra a multižánrového tvorca Andreja Kalinku, sa snažia zamyslieť nad dôvodom zmeny názorov a hodnôt v histórii, s presahom aj na dnešnú dobu. Do toho vkladajú úvahy o nestálej, ťažko rozoznateľnej a často sa meniacej hranici medzi krásou a hnusom v kultúre a umení. Témy a námety boli dômyselne zašifrované vo formálnej stránke, v ktorej sa prelína-

li sekvencie ticha a zmätočného hluku (ktorého bolo podstatne viac). Účinkujúci behali, padali, pískali, kričali, recitovali Shakespeara či Proglas a hrali na rôznych dychových, strunových a bicích nástrojoch. Využitie boli taktiež aj mnohé iné prostriedky performatívneho umenia (akčná maľba v podaní Juraja Polia-ka, hra so svetlom a kamerou, zameranie sa na detail v rámci celku) a námety z histórie (hudobné motívy z najstarších liturgických piesní, pohanské rituálne pokriky, bezohľadné ničenie kníh, použitie diela talianskeho predchodcu konceptuálneho umenia Pierra Manzoniho Podstavec sveta či dervišké tance tematicky doplnené o igelitové tašky plné vody). Kontrastné pokojné zátišie bolo vytvorené prácou reštaurátorky v pozadí.

Najväčším problémom tohto predstavenia bola prílišnosť. Množstvo využitých a neľahko zachytiteľných symbolov, v ktorých som sa aj s najväčším vypätím vnímavosti a predstavivosti strácal, boli vyjadrené nadmernou snahou autorov o hĺbku, viacvrstvosť a emocionalitu. Práve takáto rozpoznateľná, nerafinovaná snaha sa často mení na vágnosť a miestami až na komickosť.

Originalita sa však tomuto autorskému projektu uprieť určite nedá a ak máte chuť si pozrieť vystúpenie na štýl akčného umenia, happeningov, inštalácií minulého storočia a ponamáhať si mozgové závity analýzou, neváhajte sa zúčastniť.

Viktor Chladnuch

AKO RIEŠIŤ MALŮVANÚ KRÍŽOVKU?

- Táto krížovka sa skladá zo 4 malých, každú z nich treba riešiť samostatne, obrázok dajú až všetky 4 časti dohromady.
- Je potrebné vymalovať taký počet políčok, aký je zadaný na začiatku riadka alebo stĺpca - ak je v riadku alebo v stĺpci viac ako jedno číslo, treba medzi nimi vždy nechať aspoň jedno nevymalované.
- Odporúčam začať najväčším číslom v riadku/stĺpci aby sa dalo od čoho odraziť a taktiež si nejako aj označovať políčka, ktoré budú určite nezamalované, napríklad bodkou.

.....
Krížovku nájdete na zadnej strane obálky

Romana Čanigová

